ناول

ناروغ

مومند محمدي اخګر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

ناروغ

ليکوال

مومند محمدي اخګر

بسم الله الرحمن الرحیم

ناروغ - ناول

لیکوال: مومند محمدي اخګړ
بیاکتنه: احمدشاه ویاړ
خپرندوی: اکسوس کتابپلورنځی
ډیزاین چارې: حسیب‌الرحمن
چاپځی: وایګل چاپ
چاپ کال: ۱۳۹۸ / ۲۰۱۹
پته: کابل، درېیمه ناحیه د دهبوري پارک جنوبي دروازې ته مخامخ
بیه: ۷۰ ؋

ISBN: 978-9936-653-20-7

0202 504 652, 0798 98 96 96
aksosbookstore@gmail.com
aksos book store aksosbookstore
www. aksosbookstore.af

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له خپرندوی سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

زما د زړه د تابلوګانو په نګارستان کې

د ښایسته تصویر خاوند

ابراهیم ایمان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د لوی خدای جل جلاله شکر ادا کوم چې زما کمزوري قلم ته يې په پښتو ژبه د څه ليکلو وس راکړ او د هغه پر پاک رسول درود او سلام .

ما د خيال له دېواله د يوه موسکېدلي سړي تصوير راښکته کړ، د ژوند د ښکلو او بدرنگو رنگونو پر وړاندې مې کېښود، د خولې موسکا يې ورکه شوه، له سترگو يې د رنگ داسې تورې ليکې راغلې لکه ژړېدونکې ناوې، کاغذ يې د ژوند له کړکۍ رانوتونکو توپانونو څو ځايه وشلاوه...

تصوير له ننداره کېدلو ووت خو د ځان د ننداري شو، زما د خيال پر دېوال د يوه تصوير ځای تش شو خو تصوير د داسې سلو ماناگانو خاوند شو چې سړی يې د ځان په اړه په تفکير کې ډوب کړ...

ما د سړي د خولې موسکا واخيسته، هغه ته مې دردونه او کړاوونه ورکړل، د عشق په خم کې مې ډوب کړ، دومره ژړا مې ورکړه چې په سترگو کې مې ورته د اوښکو زېرمې وچې کړې، سودايي مې کړ، لېونی مې کړ او بالاخره ناروغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم هغه د ژوند خوندونه په دې جوارې کې بايلودل خو د ژوند د ژورو ماناګانو په داسې رموزو پوه شو چې فيلسوفان او صوفيان يې د لاسته راوړلو لپاره د ساګانو په شمېر د زندګيو قرباني ته هم تيار وو...

ناروغ فريادونه وکړل، تاسو به يې اورئ؛ خو ښه مو چې په کټ کټ ورته خاندئ او که په زار زار ورته ژاړئ، خو اصلي خبره دا ده چې ناروغ زه نه يم، بلکه دا يوازې زما د خيال د دېوال يو موسکېدلی تصوير دی چې ما راښکته کړی او بيا مې دردولی دی.

که ناروغ په دې هنرمندو فريادونو کې کله بې هنره شو، نو د خپلې مهرباني له مخې يې وبښئ.

تاسو ته مينه!

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغ

اوس په کابل کې د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې دي، مني د ساړه توره ایستلې ده او د ونو پر زیړي وهلو پاڼو یې ناتار دی...

هغه ورځ د ټکسي په مخکني سیټ کې ناست وم، پوخ سړک مې د سترګو مخې ته راتښتېدلو، غرونه رالنډېدل او هغه صحرا چې زموږ کلي پکې پروت دی راڅخه لېرې کېدله، د موټر له شیشې سړه هوا رانوتله او زما د غمبورو سره یې سړول.

کابل مې خوښ و، زړه مې خواړه ټکانونه کول خو کلي پاتې کېدلو، کوښښ مې وکړ وریسې خپه شم، خپه شوم خو نه پوهېدلم چې رښتیا خپه شوم او که د کلي لپاره مې د دروغجن خپګان اظهار کاوه، ځکه نه پوهېدلم چې زړه مې په یوه وخت هم خوندوره او هم بې خونده درزا کوله.

زه له کوچنیوالي همداسې یم؛ هوایي!

داسې چمونه راسره کیږي چې په ندرت پیښیدلی شي، ایا ممکنه ده چې زړه به یوه وخت کې هم خوندوره او هم بې خونده درزا وکړي؟ ښایي اروا پوهان او یا هم فلسفیان دا خبره رد کړي او طبیبان خو ښایي له سره هیڅ پرې پوه نشي، کیدای شي وکولی شم دا ډول احساس شرح کړلی شم: داسې وم لکه یو لیوني او صحرایي شاعر چې دوې معشوقې ولري، له یوې یې بېلیږي او د بلې په لور ځي! پر یوه مهال هم جدایي او هم وصال، شاعر په امتحان کې ښکېل شو، اوس به څه ډول شعر وایي؟

د کلي د هدیرې جنډې د سهار په شنه خړه او نمجنه هوا کې ځوړند سرونه ولاړې وې، داسې لکه چې کوم مثبن د لیلا پر زنګانه ویده وي او لیلا یې پریشانه زلفې خورې تیټ سر د مخ نندارې کوي، حافظې مې دا تصویر ساتلی و ځکه کیدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول چې د کوم رسام په لاسونو يې پر کومه تابلو نقش کړې، د کلي د شنو ونو وروستۍ تته ليکه لکه نرۍ وريځې لا هم نرۍ کېدله. غرونه مې په خلونو له کلي ليدلي وو چې کوچني ښکارېدل، خو مورډ چې ورنږدې کېدلو وار په وار لوېيدل، نه پوهيدم نن څه ډول ورځ وه؟ نن رښتيا هم هېښوونکې پېښې کېدلې! نن مې بايد بيا هم هغه ليدلې واى چې د لمرخاته وروسته نفل يې کاوه. نن مې بيا هم غوښتل چې د دعا لپاره د هغې سپين پورته شوي لاسونه ووينم. بيا مې هم بايد د تل په څېر د هغې خنداني سرې شونډې او نازک وښکي ليدلي واى. دا خو زما عادت و!

خو نن هر څه د عادت خلاف وو، د شپې مې فکر کړى و چې سهار به د دوى نيلي دروازه نيمکښه شي، د سپوږمۍ په څېر سپين مخ به راښکاره شي موسکى به شي خو کيداى شي په شنه سهار زما مازديګرنى ډالى دا وي: د خداى پامان!

ان داسې هم پېښ نشول، هغه خو خبره هم نه وه چې زما د زړه پر تخت ناسته ده، ښايي څکه نه وه خبره چې د مستې ځوانۍ جام يې په سر اړولى مدهوشه وه. کله چې زما له سترګو د کلي دېوالونه او ونې پناه کېدل ښايي دې خپلې غټې تورې سترګې غړولې وي، ښايي زړه يې ټکانونه کړي وي، ايا چې کله يې له لمر خاته وروسته نفل څخه سلام ګرځولى وي او زه يې نه وم ليدلى حيرانه شوې به نه وي؟

خو زه دا مهال د تورو دنګو غرونو تر منځ د هغه تور ښامار پر ملا سپور وم چې درې يې يو له بله بيلې کړې وې او په کړليچونو کې يې د موټر ټايرونو چنګ چنګ چيغې وهلې.

نور نو کلى نه و، يوازې مې په خيال کې درې تصويرونه ترې راوړي وو: هديره، ونې او هغه.

څومره چې لېرې کېدلم د بې سبکۍ احساس مې کاوه، په درو کې زېړو او سرو ګلانو د هرکلي په دود د عقيدت سرونه ښکته کول، د غرونو په سرونو سپينو واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېڅلتیا تظاهر کاوه، د سرو چینو ترانه د موټر په شن شن اواز کې ترېته شوې وه، موټروان وار په وار خپل لاس په گبر باندې ایښودلو، کله به یې مخکې کښېکړ او کله وروسته چې له لرگیو د ډکو لویو لاریو څخه به مخکې کېدلو نو هغوی به په خپل قهرجن غږ داسې غوسه ښکاروله لکه په جومات کې د جمې له لمانځه وروسته چې کوم ماشوم په زینو کې له امسا په لاس سپین ږیري څخه په منډه مخکې شي او سپین ږیری له ځان سره وبنگیږي.

د وطن خوږ طبیعت پر روح ښه اغېز کوي خو پر دې سربېره مې هم داسې احساس کاوه لکه د کومې بلا منگولې مې چې پر زړه ښخېږي او څومره چې مخکې ځم همدومره پرې زور کوي، سینه مې د گناهگار بنده د مړیستانه په څېر تنگیدله، ما الوت کاوه خو څومره چې پورته تلم وار په وار مې وزرونه په مضبوطو رسیو تړل کېدل!

په ماشومتوب کې به چې گیله من شوم نو کرکې او خپگان به مې کړیکې وکړې، زما تر ستوني به ووتې، په چم گاونډ کې به یې ازانگې وکړې، اوښکې به خبرې شوې، چینې به یې راوخوټولې او هر څه به یې وویتخل، لاندې به یې په لبمو لارې وکړې او په څمکه کې به د ماشوم مړي په څېر د تل لپاره ښخې شوې، مور به خبره شوه، د کتان په پلو به یې مخ راته پاک کړ او د گرمې مینې په مچکه به یې ونازولم نو زړه به بېرته پاک او معصوم شو.

دا ځل مې احساسوله چې بل ډول خپگان دی، دا ځل کرکه نه وه ورسره مل بلکه له مینې سره یې جوړ جاړی کړی و، دا ځل دوی پټېیلې وه چې پر زړه مې د غم پېټی کېږدي، دا ځل ژوند غوښتل چې په الماری کې د داسې کتاب په څېر شي چې کلونه یې هم څوک راښکته نه کړي او په سر یې نری گرد انبار وي خو هیڅوک هم پیدا نشي چې پو یې کړي! زموږ کتابونه خو بختور دي، یا یې لولو او یا یې هم په میاشت دوو کې له سرونو دوړې پو کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښاپېربانو ښار کابل ته رارسېدلی وم، دا په همدې نامه مشهور و، زه له پخوا پرې
مئېن وم، ما بې له کوچنيوالي په اړه نکلونه اورېدلي وو، ما په تصور کې څو څو
خله ترسيم کړی و، هغه دېوال مې ډېر خوښ و چې د غره په ډډ کې ختلی و او
غر بې دوه ځايه کړی و. ۱۲بجې وې، لمر ته مې وکتل؛ قهرېدلی ښکارېدلو
دومره چې له قهره خوټېدلو، ما خو هيڅ نه وو ورسره کړي، په کلي کې به ډېر
مهربان ځلېدلو خو فکر کوم دی هم په کابل مئېن و او دا بې نشوه زغملی چې
زه بې له معشوقې مچکې واخلم!
زما پر زړه نا اشنا منګولې همداسې ښخې وې، استوګنځي ته رسېدلی وم خو
ضمير مې شاهدي راکوله چې کوم څه پېښېدونکي دي، نا اشنا احساس مې په
سينه کې راپورته شوی و او داسې ښکارېدله لکه زما په ستوني کې چې راتوليږي.
هو، هماغه ورځ وه خو زه هماغه نه وم....

*****

بې زړه وم، فکر مې کاوه يو داسې چا ته اړتيا لرم چې ټينګ مې په غېږ کې ونيسي
ترهغې چې ساه مې ارامه شي او پښې مې له لړزيدلو کرارې شي، خو څوک نه
وو، يوازې مې د کوټې دواړه لوري په لاسونو کې ونيول او پر ځان مې راتاو
کړل، نابلده د ښوونځي پر نيلي دروازه ورننوتم، زما په فکر که پنجره يې وبولو
بهتره به وي ځکه چې په هندي فلمونو کې د زندانونو هغو پنجرو ته ورته وه چې
کله د فلم هلک پکې بندي شي او کله هم بدماشان ورته‌ل وهل شي، دا بيا د
قلمي پوليسو په ضمير پورې اړه لري چې د فلم د هلک لوری نيسي او که د
بدماشانو!
اسمان نيلي و ځای ځای وريځ وه خو داسې نه ښکارېدله چې په دې ورځ دې د
باران وريدلو نيت هم ولري ځکه چې بېروني يې ښه زړه تش کړی و، ان په کوڅو
او سړکونو کې لا هم اوبه ولاړې وې، زما بوټان ټول په ختو خړ شوي وو او پايڅو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې هم ختې را الوتې وې، که په هغه ورځ زما پایځې چا لیدلې وای نو ځکه
یې نه راپورې خندل چې په ښار کې د جوالیانو پتلونونه ان تر کوناتو پورې په
ختو ککړ وو خو دوی لا هم زر زر بوخت وو او بارونه یې کشول. یوازې یې په
شل افغانۍ د اوړو اته منه بورۍ په غره کې د خلکو کورونو ته خېژولې. له هغې
خوا به چې راغلل نو ملاوې به یې سپینې ککړې وې. داسې به ښکارېدله لکه
چې پرېښتو سپینه د سپېځلتیا ټاپه وربانده وهلې وي. ماسپښین مهال یې ډېرو
په سړو اوبو د جومات نلونو ته اودسونه کول او ځانونه یې د جمې لمانځه ته
رسول خو ځینو نورو یې غوښتل چې د لمانځه پر ځای لا نورې شل او یا هم دوه
ځله شل افغانۍ پیدا کړي! ښایي دوی د ډېر بار وړلو له امله ډېر ځواکمن شوي
وو او له همدې امله یې ډېر ماشومان هم راوړي وو نو ځکه یې ډېر ځله شلو شلو
افغانیو ته اړتیا درلودله او یا هم ښایي شوم وي او غوښتل یې پر یوه شلګون بل
شلګون وراضافه کړي، په جومات کې پرېښتو د اسمان له خاورې جوړ له اجرونو
او نور څخه ډک کنډولي ګرځول او د لمونځ کوونکو پر سرونو یې اجرونه او
انوار شیندل، خو هغه جوالیان چې پاتې وو زما په اند یوازې پر ملا یې د اوړو له
بوجیو پاتې پر سپینو ګردونو بسنه کوله! حیرانوونکې وه، دوی قانع وو؟ پر یو
وخت دوی شوم هم وو او قانع هم؟ له دې یې لا هېښوونکې دا چې لمونځ
کوونکي هم حریصان وو ځکه دوی غوښتل پر سرونو یې اجرونه او انوار وشیندل
شي.

د ښوونځي انګړ هم له ختو ډک و نو ځکه خو زما ګامونه هم ورسره درانه وو، د
کتابونو ډک بکس مې شاته اچولی و، خام خام روان وم. داسې ښکارېدله لکه
لومړی ځل مې چې ښوونځی لیدلی وي خو داسې نه وه. یوولس کاله مې په کلي
کې ښوونځی ویلی و او کله چې ترې راتللم نو ځینې ښوونکي په دې کار غوسه
وو چې ولې یې یو لایق زده کوونکی له ښوونځي څخه ځي. خو زه په کابل مئېن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم. په کابل کې ژوند وکړم، د پسرلي او مني بادونه یې زما انګي ښکل کړي، د اوړي له ګرمی یې د کوم پاخه چت لاندې کېنم او د ژمي واوره یې د کومې ګرمې کوټې له کړکۍ څخه ننداره کړم.

ټولګي ته ننوتم، یو سپین ږیری ښوونکی ولاړ و، د ریاضي څه فارمولې یې پر تخته لیکلې وې:

- څه هلکه خپل ټولګي ته!

- استاده زه په همدې صنف کې یم

د عینکو له سره یې راوکتل او ما یې د عینکو په ذره بین کې پرېږ مخ لا هم لوی او پرېږ ولیدلو، د ټولګي د زده کوونکو شمېر د اویاوو اتیاوو په شاوخوا کې و.

هغه مهال مې دقیق حساب نشو کړلی ځکه چې په نازک حالت کې وم. خو دومره مې ولیدل چې زده کوونکي ځینې په چوکیو ناست ځینې ولاړ او ځینو نورو یې په خاورو کې پلاتې وهلې دي، ټولو راته څیر څیر او په حیرانتیا کتل. ما هم دوی ته په حیرانتیا کتل!

دوی داسې ښکارېدل لکه د ملي بس مساپرین، څوک ناست او څوک ولاړ. زه هم دوی ته ځکه نا اشنا وم چې یو خو نوی راغلی وم او بل مې عمر کم و. اصلا خو زه باید په اتم او یا نهم ټولګي کې وای.

ښوونکی زړه نازړه ولاړ و، چوپتیا حاکمه وه خو دې چوپتیا له څو ثانیو زیات دوام ونکړ، ځکه هغه خپله فیصله کړې وه:

- راځه!

ورننوتم. شاوخوا مې وځارله هیڅ تشه چوکۍ نه وه نو ځکه غلی غلی ولاړم او د ولاړو کسانو ترمنځ ودرېدلم. ښوونکي بېرته درس پیل کړ. ما هم تختې ته کتل په توره تخته سپینو تباشیرو ګډې وډې لیکې جوړولې. ځینې به پاکې شوې ځینې به پاتې شوې، ځینې به له سره جوړې شوې، بیا به پاکې شوې دا لوبه تر ښه خنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه او سپین ږیري ښوونکي چې په ډبلو عینکو کې به یې کله سترګې تېغې ښکاربدلې او کله به یې هم پربړ مخ. له دې لوبې خوند اخیستلو. پایڅې مې هسې هم په ختو وې، زده کوونکو څکه نه راپورې خندل چې د دوی پایڅې هم په ختو وې خو د ښوونکي پایڅې نه وې په ختو او سره بوټان یې هم پاک ځلېدل.

یو وخت مې پام شو چې پښې مې سستېږي، همالته مې لکه څېنې نور زده کوونکي چې له لومړي سره ناست وو په خاورو کې پلاتی ووهلې، اوس زه هم د دوی له ډلې وم، لکه د ملي بس مساپر.

ښوونکی وتلی و، زده کوونکو ما ته کتل او ما دوی ته، یوه پر چوکۍ ناست هلک چې نصواري رنګه عینکې یې په سترګو وې او سپینه دریشي یې اغوستې وه په سترګو کې ورویللم، زه هم پورته شوم، غلې مې لمن وڅنډله، له کړکۍ څخه د لمر په رالوېدونکو وړانګو کې زما له لمنې لوېدلې د دوړو زرې بې ستره شوې، اویاوو یا هم اتیاوو زده کوونکو په خپلو سترګو بربنډې ولیدلې، زه ورغلم، خاې یې راته وکړ او ورسره کېناستم:

- په خیر راغلې

په شرمېدلې بڼه مې ځواب ورکړ: مننه

- عمر دې کوچنی دی، څنګه په دوولسم ټولګې کې ناست یې؟

- کوچنی وم چې ښوونځي ته یې اچولی وم

- څومه نمره وې؟

- لومړی

د څنګ ملګري ته یې مخ ورواړاوه:

- دا اول نمره و!

په ټولګې کې ګونګوسې شوې، دا اول نمره و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینو یې د یوه بل زده کوونکي په لور کتل چې ډېره یې کله او نري برېتونه یې
پرېښي وو، د هغه په سترګو کې اضطراب ښکارېدلو.
بل تن راغی چې د سر اوږده ویښتان یې په منځ اړولي وو، ډېره او برېتونه دواړه
یې خریلي وو، ځینو ورته په کرکه وکتل خو رانږدې شو. سره نیکتایي یې هم
تړلې وه:
- سلام، سترې مشې!
- منه ته سترې مشې
- زه جاوید، د پغمان یم په خیر راغلې
ما په زړه کې غوښتل چې نن هیڅوک هم غرض رانه کړي او همداسې
مې یوازې پرېږدي، د دوی سره له خبرو کولو مې وېره کېدله، خو بیا مې هم خبرې
کولې، ښایي د ځېرې بڼه مې الوتې او وېرېدلې ښکاریده او یا هم ښایي اطمینان
پکې و خو زړه مې رښتیا هم وېرېدلو، داسې لکه له دوه کلن ماشوم ځخه چې
مور ورکه شوې وي، شونډې مې ورپېدې:
- خوښ شوم
- هغه چې نري برېت یې دي زمونږ د ټولګي اول نمره دی!
تازه پوه شوم چې ولې هغه هلک مضطرب و، هېښوونکې وه، هغه له ما وېرېدلی
و په داسې حال کې چې زه له دوی ټولو وېرېدلم، جاوید بېرته خپل ځای ته تللی
و او د ځنګ له ملګري سره یې په خندا خندا خبرې کولې، په ناز او انداز یې
لاسونه اچول او له خبرو سره یې ځنې نخولې، کله به یې که سترګو ته ویښته
مخامخ شول نو بېرته به یې په لاس د غوږ شاته راټول کړل، د ځنګ ملګري راته
وویل:
- دا د اتڼ په ګروپ کې دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما څه ونه ویل، ومې غوښتل نور د چا راپام نشي او مجبور نشم چې خبرې وکړم نو ځکه مې کتاب راواخیست، کرښې مې یې لیدلې خو لوستلې مې نشوې، ستوني مې راډک و، داسې احساس مې کاوه لکه نا اشنا منګولې مې چې پر ستوني ښخې وي او ورو ورو یې ټینګوي!
خیالونو د کلي هدیرې، ونو او د هغې مخ ته وړی وم.
ښوونځي رخصت شوی و، زه لا هم په ټولګي کې ناست وم، وروستی زده کوونکي وتلو، غږ یې کړ:
- راځه کنه، رخصتي شوه!

*****

هغه سهار مې چې سترګې پرانیستې نو لمونځ قضا شوی و، د لمر وړانګې له کړکۍ رانوتلې وې او زما پر تندي ځلېدلې، داسې ایسېده لکه زما له خوی سره چې بلد شوي وي، یو څه انس یې پیدا کړی و او د پخوا په شان غوسه نه و خو لا یې هم سور مخ خوټېدلو، د ښوونځي رابانده ناوخته شوی و، ژر ژر مې مخ او لاس ووینځل، په منډه مې جامې بدلې کړې، بکس مې تر غاړې کړ او د ښوونځي په لور مې هی کړل...
اوږده موده ناست وم او ښوونکی نه و راغلی، لاسي ګړی ته مې وکتل، د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې، په خپله چوکۍ کې تنګ شوی وم ځکه تر څنګ مې یو غټ هلک کېناستلو چې ان د کوناټي یوه برخه به یې زما پر چوکۍ ایښې وه، هغه وخت زه ډنګر پنګر وم او د هغه سهارني توري خرې له سفر وروسته لا هم نرۍ شوی وم، ان زړه مې هم نرۍ شوی و.
پورته شوم او د یوه بل ټولګیوال پر چوکۍ کېناستم، عابد نومیدلو، پر ما یې بام کاوه او لکه زما د زړه ساتونکی و، په کتابچه کې یې څه سوالونه او ځوابونه لیکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. نور یې همداسې قلم ورباندې ایښی و او بهر وتلی و. کله چې راننوت نو زه یې پر خپل ځای ناست ولیدلم څکه خو دی هم په مخکښې کتار کې له بل تن سره کېناست، د خوب او ستړیا احساس مې کاوه، سر مې پر مېز کېښود خو د شعر ښاپیرۍ مې غوږونه وتخنول، پر کتابچه ایښی قلم مې راواخیست، یو غزل مې ولیکلو، د خپل زړه په اړه و، ټول له شکایته ډک و...

عابد راته ځیر و، کاغذ یې ورکش کړ او غزل یې ولوست:

- هننننن... اوس پوه شوم چې ولې داسې یې!

ښوونکی راغی، د ټولګي نماینده د عسکري پرېډ د صاحب منصبانو په څېر په زوره غږ کړ:

- ولاړ سئ!!!

ټول ترپ ترپ پورته شوو، ښوونکي غاړه صفا کړه او سلام یې واچاوه، درس پیل شو. ښوونکی غږیدلو زه هم پرې پوهېدلم، ښایي د زړه بړاس مې له غزل سره وتلی و. شعر داسې یار دی چې خپل ټول غمونه پرې اچولی شې هغه اوړه ورکوې نو ایله د سړي زړه سپک شي، ښوونکي پر تخته لیکل، ما هم کتل، ښه خندې مې کتل خو شېبه په شېبه لیکل تیاره کېدل، سر مې درندېدلو او زړه مې په راجګېدلو شو، مخ مې ګرم شو، احساس مې کړه چې لاسونه مې سړیږي، قلم مې له لاسه په ښویېدلو شو، په ړڼو ړڼو مې شاوخوا وکتل، ورو ورو تیاره کېدله، د پورته کېدلو کوښښ مې وکړ، زده کوونکي د سیورو په څېر راته ښکارېدل، تیاره زیاتیدله هر څه یې ونیول، تپه تیاره شوه او تیاره هم داسې ورکه شوه لکه ډیوه چې څوک پو کړي او رڼا ورکه شي.

*****

پر مخ مې لاس راکش کړ، لوند راته ښکاره شو، سترګې مې پرانیستلې، عابد په زوره زوره خوځولم او نارې یې راته وهلې، سر مې د ښوونکي په غېږ کې و، زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ټول شاوخوا ولاړ وو. یو بل ته یې خولې ورکړې کړې وې. غوږونه مې ورو ورو رڼا کېدل او د دوی دا خبرې مې اورېدلې:

- څه ورباندې وشول؟

- دی ولې داسې دی؟

چې ښه په سد شوم نو د ښوونکي سپینه ږیره او د عابد وارخطا مخ مې روښانه ولیدل. کېناستم. زده کوونکو اوړه راکړه او چوکۍ ته یې پورته کړم. خوله مې وچه وه. زړه مې په زوره زوره درزېدلو او پښې مې رېږدیدلې. د ټولګي نماینده د اوبو ګیلاس په شونډو راته کېښود. ما هم غټ غټ غوړپونه ترې وکړل داسې لکه تږی خوری ماشوم چې د مور په تي پورې ونښلي. اندېښمن ښوونکي مې لاسونه په لاسونو کې ونیول:

- بچیه ته ښه یې؟

هیڅ مې نشول ویلی. ورو ورو راپه سبک شوم. یوه ویل:

- رنګ یې تک ژېړ دی او رېږدي. ته ورته وګوره لکه خزان وهلې پاڼه!

عابد وویل: کور ته ځې؟

د هو په موخه مې سر وخوځاوه. شونډې مې ګنډلې وې. اوږه یې راکړه او ورو ورو ورسره روان شوم. بهر چې راووتلو نو سا مې یو څه وغړیده. عابد مخ راواړاوه:

- په بایسکل کېناستلی شې؟

- هو. ښه یم

خپل بایسکل ته یې منډې کړې. زه هم ورو ورو پسې روان وم. بېرته راغی. شاته یې پر کونجاغه کېناستم بایسکل یې روان کړ. بکس راپسې ځړیده...

تازه مې خان ته پام شو: په ما څه شوي وو؟ ایا په هغې پسې خپه شوی وم. ایا خپګان پر ما دومره زورور شوی و چې زه یې بې خوده کړم؟ ایا لمر ښېرې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې؟ هغه خو اوس له ما سره تازه ملګرى کېدلو هم. ايا کابل له نظره کړى وم؟

ساړه ريږدولم او موږ مې کمپله راباندې واچوله. لاس يې تر زنې لاندې کړ او اندېښمنه مې خوا ته کښناسته. ومې ويل:

ـ سهار مې څه شى نه وو خوړلي ځکه داسې شوم

تر خولې يې سوڼ نه ختلو.

تازه څو شېبې نا اشنا منګولې زما له زړه او ستوني لېرې شوې وې. ارامه ساه مې اخيستله او زړه مې هم ښه په خوند خوند درزا کوله داسې لکه د نيلي اسمان له مخه چې تکې تورې وريځې لېرې شي او ښايسته مخ يې ښکاره شي.

*****

يو مرموز قوت مې هڅوي چې ډېرې خبرې وکړم. زه غواړم چوپ پاتې شم خو دا خواک مې داسې تېل وهي لکه کوم يتيم چې د ظالم لاسونو ته لويدلى وي. غواړي د محتسب په څېر اقرار راځخه واخلي او هر څه ووايم. دا احساس مرموز اپين راکوي تر څو ټول هغه څه چې په سينه کې مې د خزانو په څېر پټ ساتلي دي د لوړې غونډۍ پر سر کېږدم او ټول خلک يې ننداره وکړي.

دا خواک داسې احساس راکوي چې ګويا غواړم نارې کړم. داسې چې د يوه لوړ کمره پر ژۍ ودرېږم چې لاندې يې نيلي سمندر ځپې وهي. په زوره زوره چيغې کړم چې په سينه کې پټې خبرې مې په يوه چيغه کې بې له تورو او کلماتو راووځي. داسې يوه چيغه چې ټول ليونيان يې په رېښتينې مانا پوه شي خو هيڅ فلسفي يې تر ابده هم مفهوم بيا نه موندى شي!

دا ناکراري مې نيمه شپه راپاڅوي. هيڅ کوم مخاطب نه وي خو زما د زړه خبرې غواړي هوا وکړي. اسمانونو ته پورته شي او د يوه نا اشنا مخاطب په لوري په اوو پردو کې دننه ولاړې شي. که ورځ شي او مخاطب پيدا شي نو لکه ترهيدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سويې؛ ټولې خبرې بېرته په سينه کې پټې شي، د راختلو لپاره يې غږ ورک شي، ژبه پر ځای ودرېږي، خوله وچه شي، زړه په زوره زوره ودرزېږي، نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي او ټولې خبرې ترېټې شي.

بيا هم شپه شي، سر پر بالښت کېږدم، مرموز څواک مې نا اشنا منګولې د څوشېبو لپاره له ستوني لېرې کړي، خبرې لکه د اوربلکو سېل شي، په الوتلو شي، دومره توري والوزي چې پېريان يې هم حساب نشي کولی، ځي ځي او په اسمان کې ستوري شي زه بې دريغه لاسونه پسې اچوم يوازې يو څو يې راونيسم، د فکر بنديوان يې کړم، پورته شم، ډېوه بله کړم، قلم او کاغذ راواخلم، يوه تکه سينه لمن له تورو داغونو ډکه شي، خو دا هغسې نه وي بلکه لکه مروړلي پتنګان داسې شوي وي، دا دومره ښايسته نه وي لکه الوتلي پتنګان او نه هم دومره مست وي ځکه خو ډېر مظلوم وي دومره چې ښايي د لوستلو هم نه وي.

زه له نا اشنا مخاطب سره ګرېږم، داسې احساسوم لکه زما ضمير ته چې دننه ننوتلی وي، جګړه ورسره کوم، سوله ورسره کوم، فلسفې ورسره غږوم، لمونځ ورسره کوم...

هغه مازديګر مې ډېره ياده شوې وه، د مازديګر انځور هسې هم غمجن وي، د ښاپېريانو په نړۍ کې يې د جدايي د سفير په نامه يادوي ځکه هره ورځ چې لمر ډوب شي نو بايد يو ښاپېرۍ مړ شي، اروا يې والوځي او سبا د لمر په څېره کې راوخيږي، خو کله چې څوک مکې ته روان شي او د شپې په ۱۰:۳۷ دقيقو ورسيږي نو سهار داسې ورته ښکاري لکه مازديګر مهال چې لمر بېرته راخيږي، داسې لکه مرور يار چې له پناه کېدلو وروسته بېرته پېښمان شي او د يار غېږې ته راستون شي، مثبت يې سينې ته راجوخت کړي، د دواړو اوښکې سره ګډې شي او دواړه بارخوګان لانده شي، بيا په ژړا ژړا کې يو بل ته وخاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مکې مازدیګر بیا داسې ښکاري لکه زېړ سهار، ښايي دا د بیا ځلې ژوندانه د ثبوت لپاره یو رمز وي، داسې رمز چې ډېر ساده حاجیان پرې نه پوهېږي، بلکه یوازې هغه حاجیان پرې پوهیدلی شي چې بیګانې یې زړونه د زم زم په اوبو مینځلي وي.

خو هغه مازدیګر لمر نه و او د هغې ورځې د سهار له ۱۰:۳۷دقیقو راپدېخوا وریځو پټ کړی و، د مکې له لوري توند باد را الوتی و، خو وریځې د برستنې غونډې درنې وې، دومره درنې چې زما زړه یې لا هم ویرجن کړی و، د هغې غټې سترګې، زېړ مخ او موسکانه خولګی مې یادېدله، د هغه توپان له امله مرغان هم نه شول الوتلی خو زما زړه د سینې په پنجره کې دومره تنګ شوی و چې نور یې رښتیا غوښتل دا زندان مات کړي او د هغې په لوري والوزي، سر یې د سینې په پنجرو په زوره زوره واهه او راته ویل یې: د خدای لپاره وزرونه وکړه او د یو ځل لیدلو لپاره یې والوزه!

هغه مهال مې دومره مینه کړې وه چې ان نېږدې وه کرکه ترې وکړم، په اپارتمان کې زموږ د کور په نیلي رنګ له رنګ شوې کړکې څخه مې بهر کتل، پورته درنې تورې وریځې او بلاک ته مخامخ د سړک پر پورې غاړه د ګاونډي د کور بام؛ د بام پر سر یې د تلویزیون هغه انتن چې تل به نسکوریدلو یو ځل بیا نسکور شوی و.

هغه مازدیګر مې له هغې سره جګړه وکړه، داسې جګړه لکه یو بې زړه ته چې څوک له کوره بهر پر مخ بې رحمه او درنه څپېړه ورکړي درد غوټه کړي، پټ یې کړي او کورته راشي، په یوه کونج کې خپه کیني د درد غوټه خلاصه کړي او بیا په تصور کې هماغسې څپېړه له کوره بهر هماغه ظالم ته ورکړي، داسې لکه د ګودر پر غاړه چې یوه مسته او کاسیره ښځه د یوه ماشوم سره د اوبو پر نوبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه وکړي او ماشوم د بې وسی له امله خپله کوزه په لغته ووهي او ډکه کوزه یې پرمخې واوړي!
هغه مازدیګر مې هغې ته ویل چې زما له زړه نه ووځه، ما مه کړوه، ما ته غم مه راکوه، لکه ځرنګه چې ته د لمر خاته پر مهال ښې او کیڼ لوري ته سلام ګرځوې او له نفل سره وداع کوې همداسې سلام وګرځوه او زما له خیالونو سره وداع وکړه.
ما داسې پرېږده لکه چې زاهده پېغله خپل کټ پرېږدي، د اوداسه لپاره کوزه ورسره واخلي، مخ لاس وکړي، په تیاره شپه کې یې سپینې لیچې ستورې ووینې، په مصلا ودرېږي او مخ د مکې په لوري کړي!
داسې مې پرېږده لکه مئینه پېغله چې خپل کټ پرېږدي په کنډو واوړي، جامې یې په خاورو خړې شي خو خړې جامې یې تیارې به خپله پرده کې پټې کړي او د مئین تودې غېږې ته ورشي!
هغه مازدیګر مې غوښتل چې وژاړم خو سترګې مې دومره شومې وې لکه د هماغې ورځې اسمان چې هیڅ څاڅکي یې نه ورول.
په کابل کې د غره د ډډې دېوال همداسې دنګ ولاړ و او توپان ورسره خپل سر جنګاوه، لکه پېرۍ پېرۍ یې چې همداسې کړي وو خو دا دېوال یې سپر ټټر په مخکې ولاړ و.
ما دوه لارې درلودلې؛ یوه دا چې له دېوال سره خپل سر ووهم او بله دا چې د دېوال په څېر ودرېږم او توپانونو ته خپل ټټر سپر کړم.
ماښام شوی و، وریخ همداسې توره وه، د نېږدې جومات لاسپیکر خراب و او سپین ږیري موذن د شیطان تښتولو لپاره په کمزوري غږ اذان کاوه، ښایي د یوې سجدې سره مې تندی یخ شوی وای او د سینې د سمندر توپان مې درېدلی وای.
دا هغه مروړلي پتنګان دي چې د شپې په ۱۰:۳۷دقیقو یې له سبل څخه رانیسم، تر هغې چې د خوبونو په سین کې لاهو شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

هغه ماسخوتن هم سړه هوا چلېده، د ډېرو پېغلو له تېرېدونکو اوربلونو سره يې لوبې کولې او نخول يې، د اسمان ستوري هم صفا ځلېدل، زه د بلاک سر ته پورته شوی وم او پښې مې لاندې ځړولې وې، د اووه منزله ودانۍ لاندې دريدلي سوپ خرڅوونکي خپل لوښي ټولول او کراچۍ يې روانوله. لاندې به يو نيم تېرېدونکي موټر نري جمپ ته بريک ونيولو او چې کله به يې ټايرونه پرې اوښتل نو څراغونو به يې خولې اسمان ته پورته کړې او د ستورو په لور به يې نارې کړې.

ما په کوټه کې ځان پېچلی و، قلم او کاغذ په لاس کې راسره وو ځکه زه پوهېدلم چې د غزل الهام راته کېږي، ما غوښتل خپل دردونه يو ځل بيا د غزل پر سر واچوم. زه يې ستړی کړی وم او پروا مې نه کوله چې غزل به يې له لاسه ستړی او يا هم ليونی شي.

دوه بيتونه مې وليکل، ګوتې مې سړې شوې لاسونه مې سره وموښل، کوه کوه مې کړل او په کوټه مې ننباسل، فکر مې کاوه چې د پوزې سر مې سوربخن شوی دی، شاته مې وکتل شل ګامه لېرې يو خوځېدونکې سيوری ولاړ و، له جيبه مې لاسي څراغ راوويست په هماغه لوري مې روښانه کړ، ژر مې ګل کړ او مخ مې بېرته راوګرځاوه، زموږ ګاونډۍ پېغله ولاړه وه، خوله يې ګنډلې وه او هېڅ يې نه ويل، يوازې يې له څراغ څخه سترګې پټې کړې خو ما څراغ ګل کړی و او نه پوهيدم چې لا يې هم سترګې پټې دي او که نه، د نجلۍ نوم مې نه و زده خو څو ځله مې له زينو څخه د ښکته کېدلو او پورته کېدلو پر مهال ليدلې وه، غونډه منډه د ځېرې غونډې ونه، سره باړخوګان، نيلي سترګې، ژېړ ته مايل بانه او ويښتان يې وو. ما ته يې څو ځله راکتلي وو، موسکۍ شوې وه، بېرته يې سترګې ښکته اچولې وې او په منډه مې له خوا تېښتېدلې وه خو خدايزده نن مې څنګه شاته غلې ولاړه وه، ښايي د دې په زړه کې هم ډېرې خبرې وې چې غوښتل يې ما ته يې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له دې هم توري تښتيدلي وو او ژبه يې وچه وه، همداسې ولاړه وه، يا خو ډېره زړوره وه او يا يې هم له پښو سبک تللی و. ما اوريدلي وو چې د هغې په اړه يې ويل: د دې نجلۍ ښايسته هلکان خوښيږي!

زه نه پوهيدم چې دې له ما سره مينه درلودله او که د هوس په دامونو کې د ښنتې مرغۍ په څېر زما تر دياره رارسېدلې وه، ما اوريدلي وو چې د دې په اړه يې ويل: د ۱۰م بلاک ۳۷م اپارتمان هلک د دې شونډې ښکل کړې وې!

د هغې په نيلي سترګو کې د هر چا لپاره مينه پرته وه، تر دې چې غوښتل يې د هر ښايسته هلک خولګۍ واخلي، دا ناروغه وه، دا نشه يې وه ځکه چې غوښتل يې د ښايسته هلکانو شونډې ښکل کړي، خو لا هم زما شاته ولاړه وه. څو ورځې پخوا چې زه د بام سر ته راختلی وم نو د بام پر ژۍ د خاورو ډک نکلي لوښی ايښی و، زه نېږدې ورغلم، يو چا غږ راته وکړ: دې ته ګوتې مه وروړه دا د نيلي سترګې نجلۍ دی! زه نه پوهېدلم چې دا يې ولې هلته ايښی و. يوه ورځ يې مور ويل: دا پېرياني ده او پېريان لري، ان يوه ورځ چې کله پر زينو راختلم نو د بندې دروازې تر شا مې سوې کريږې واوريدلې، د پورتني منزل يوې کوچنۍ نجلۍ چې د نانوايۍ درې ډوډۍ ورسره وې او پر زينو ختله، ويې ويل: پر نيلي سترګې نجلۍ بيا پېريان راغلي.

زما په خيال دې يوې پناه ته اړتيا درلودله، دې ته تر ټولو ډاډمن ځای د ښايسته هلکانو غېږه ښکارېدله، نو ځکه يې وار په وار ورته پناه وړې وه او اوس په دې تياره ماسخوتن چې ستورو له يو بل سره د سترګکونو زوروره سيالي روانه کړې وه هغه بېنوا زما شا ته ولاړه وه، ښايي زه يې خپل وروستی پناه ځای بللم. هغه نه وه خبره چې زما خپل د زړه محل هم وران شوی دی، هغه نه پوهيدله چې زه پخپله هم يوې پناه ته اړتيا لرم، ځکه زه د دردونو په داسې ميدان کې ولاړ وم چې د هغوی مستو آسونو له هر لوري ټپل وهلم، تيندکونه مې خوړل او بېرته پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدلم. زما د غټو سترګو زېړ حسن یادېدلو، وختونه کېدل چې هغه مې د لمرخاته له نفل څخه وروسته پر سلام ګرځولو نه وه لېدلې، هغه زما د ژوند اوبه وې، هغې زما د زړه بوټي پنه کول، وختونه شوي وو چې سینه مې د سوې صحرا په څېر وه، بوټي یې وچ شوي وو، سره شوي وو، اور یې اخیستی و او هره شېبه یې لوګي زما تر خولې ختل. ما غوښتل هغې ته ووایم چې زه نشم کولی چا ته پناه ورکړم، ما غوښتل ورته ووایم: راشه زما پر سینه دې خپل سره غمبوري کېږده، وګوره چې څومره توده ده، ما غوښتل چې په لمبو کې زما د سوځېدونکي زړه د تېرېدلو او کرېږو غږ واوري، که هغې غوښتلی چې زما وچې او سپېرې شوندې ښکل کړي نو اجازه به مې نه وای ورکړې څکه ما نه غوښتل چې په دردونو دا ککړې شونډې دې یوه بې اسرې پېریانی پېغله چې ښایسته هلکان یې خوښېږي ښکل کړي!
کاغذ ته مې وکتل، تیاره وه نه ښکارېدلو، خو ما پرې قلم خوځولی و، لاسي څراغ مې روښانه کړ بیا مې ژر بېرته ګل کړ، شپږ بیته غزل مې لیکلی و او پر نازکو تورو مې خپل درانه درانه غمونه بار کړي وو، زه رښتیا هم ظالم وم. مخ مې راواړاوه، غوښتل مې ویې پوښتم چې ایا ما ته یې پناه راوړې؟ څراغ مې روښانه کړ بیا مې ژر بېرته ګل کړ خو هغه تللې وه، ښایي وروستۍ هیله یې هم نړېدلې وه او د کوم بیابان په لټه د هیلو له ښاره وتلې وه، خو بیا مې څراغ روښانه نه کړ او ومې نه لیدل چې ایا پلونه یې هماغه پاتې وو او که هغه هم ورسره تللي وو.
په لېرې فاصله کې د ودونو د یوه هوټل رنګه څراغونه ښکارېدل چې کله به ګل شول او کله بل، دا د دوو زړونو د پیوند په خوښۍ کې نڅېدل، زه هم تللم، که چېرې د نیلي سترګې نجلۍ پلونه هماغه پاتې وي نو زما پلونه هم ورسره پاتې شوي وو، او که نه ما خپل پلونه یوازې پرېښي وو، ما احساسوله چې که په هېنداره کې وګورم نو د پوزې سر به مې لا هم تک سور شوی وي.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شپه مې خوب الوتلی و، په ۱۰:۳۷ دقیقو چې په بستره غځېدلم نو زړه نازړه وم، له دې څو شېبې وړاندې مې مور راغلې وه او کیسې یې راسره کولې نه مې غوښتل چې ولاړه شي، زړه مې ورته ویل چې ټوله شپه راسره کېنه، راته وغځېږه څکه چې له تا پرته په ټوله نړۍ کې سکون نشته، ستا خبرې زما اروا ته ارامي وربښي خو هغې هم زما د زړه خبره نه وه اورېدلې. زه پوهېږم که زما د زړه غږ یې اورېدلی وای نو ټوله شپه به یې راسره په ویښه تېره کړې وای، په ویښتانو کې به یې راته مهربانه ګوتې وهلې او خوږو کیسو به یې زما د غوږونو د سازونو پردې خوځولې چې اهتزاز به یې زما تر زړه رسېدلی.

فکر کوم د نیلي سترګو خاونده نجلۍ به هم هغه شپه خوب نه وي وړې، کېدای شي د هغې په کمځو کې هم مور ګوتې نه وي وهلې او همداسې ارمانجنه پاتې شوې وي، آه! دا ډېره جفاکاره دنیا ده، په یوه شېبه کې د خوبونو دنګې ماڼۍ پر ځمکه رانسکورې کړي او سړی بې پناه پاتې شي، دا ظالمه دنیاګۍ نه پوهیږي چې دا ماڼۍ د زړه په وینو جوړې شوې وي او بیا پرې انسان د خپل زړه ټولې مراندې وتړي.

زما د زړه هوسی نن زما د خیالونو پر ډېره مېلمنه شوې وه، یو په بل پسې یې خپل تصویرونه زما سترګو ته نیول، په نریو شونډو به یې موسکل او سپین غاښونه یې چې له جنتي ډېرو جوړ وو ښکاره کېدل، دې به د نړۍ تر ټولو ښکلې منظره جوړه کړه؛ غر، ځنګل، ګورګورې، ابشار او ګلونه ورته نن شپه هیڅ هم نه وو، هغې د تیارو پردې شلولې او زما تر سترګو یې ځان رارسولی و، ما ته یې ویلي وو چې زه یې هم یادېږم، راپسې خپه شوې ده او هر سهار چې د لمرخاته له نفل څخه سلام اړوي نو زه نه یم چې موسکې ورته وګورم، ما ته یې ویلي وو چې له ما پرته د کلي ټول تصویرونه ورته پیکه دي، راته ویلي یې وو چې د کلي ونې په لړزېدلو دي او د هدیرې جنډې هم نیمې نیمې څېرې شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې تور ږروني نن شپه د مشکو خوشبويي شيندلې، تر ډېره يې كيسې راسره كولې خو ما ورو ورو احساسوله چې نا اشنا منګولې مې يو ځل بيا پر ستوني ټينګېږي، سترګې مې پړانيستلې، هغه تللې وه هيڅ تصوير يې نه و پرېښی، ساه مې نشوه اخيستلی، زړه مې په زوره زوره درزيدلو، راكښناستلم او كمپله مې لېرې وغورځوله، په غوږونو كې مې چنګ چنګ غږونه تلل راتلل، فكر مې كاوه چې سترګې مې له كاسو بهر راوتلې دي، تياره كوټه راته له بلاګانو ډكه ښكارېدله او داسې انګېرل كيده چې زما د وژلو لپاره ورو ورو رانږدې كيږي، تيارو دښمني راسره اخيستې وه، ان د بلاګانو ويرورنكې سترګې يې راته انځورولې، غوښتل مې كريږې ګډې كړم خو غږ مې په ستوني كې نښتی و، پورته شوم او په ټپريدلو ګامونو ولاړم، د اوبو جګ مې د مېز له سره چپه كړ، پر دېوال مې لاس وواهه او ګروپ مې روښانه كړ، توخې مې پيل كړ او بېرته بې سبكه پر كټ كېناستم، جګ پر يوه څنګ پروت و او اوبو يې د نامالوم مالت نقشه كاږلې وه، ګيله من شوم، ومې ژړل او اوښكو مې پر باړخوګانو لارې وكړې، ډېره موده وروسته مې ژړلي وو، سلګۍ مې پورته شوې او خوله مې په دواړو لاسونو پټه كړې وه، ښنې مې لړزيدلې، له بالښت څخه مې بد راغلي وو او نه مې غوښتل چې بيا هم سر پرې كېږدم، ښه ساعت مې ژړلي وو او بيا غلی شوی وم، اوښكې مې ورو ورو پر باړخوګانو وچيدلې، پورته شوم خو څمكه راباندې ګرځېدله، تشناب ته ولاړم او مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، په هېنداره كې مې ځان ته وكتل، پوه شوم چې كه نور مې ژړلي واى نو له سترګو به مې د اوښكو پر ځاى وينې راڅڅېدلې واى، بېرته راغلم، كېناستم او پر تندي مې لاس كېښود سور راته وايسيدلو، يا خو به تبه وه او يا به هم د هغې د مينې اور و چې زما په سينه كې ژبغړاند و او زما د تندي تبې يې سره كړې وه، اوږده ساعتونه په ناستې ناست وم، د دېوالي ګړۍ ټک ټک غږ راتللو خو فكر مې كاوه چې د هغې د ستنو ښنې هم سستې شوې دي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره خواري تو بونه وهې ښکه همداسې شپه وه او د سهار د راتللو خبر هيڅ نه و، چې په ما يې ښه لګون تېر کړ نو د سهار ځېره رابرسېره شوه، هغه شپه دومره کمزوري شوی وم چې د سهارني نسيم په يوه څپه غورځېدلم. له لېرې مې د يوه اذان غږ تر غوږ شو. ورو ورو اذانونه ډېر شول خو ما سر کرار پر بالښت ايښی و، نور نه یم پوه شوی او چې سترګې مې پرانيستې بيا هم د لمر وړانګو زما پر مخ لوبې کولې. لمونځ مې قضا کړی و او بيا هم ډېرې سجدې پوروړی شوی وم. هغه ورځ په ښوونځي کې هلکانو راته ويل: نن دې سترګې ډېرې سرې دي، نه دې تندی رادېخوا کړه چې تبه خو دې نه ده؟

*****

په کابل کې د غره په ډډه کې پورته تللی دېوال له لېرې د تورې ليکې په څېر ښکارېدلو. ښکه ټول غر په واورو کې پټ و خو يوازې د دېوال ډډې وې چې واورې نه وې ورختلې خو پر سر يې واورې ښکه پرتې وې چې خلکو ته وښيي نور دا دېوال بوډا شوی دی او د توپانونو مقابله نشي کولی. دېوال خاموش و او د منې د راتګ انتظار يې کاوه تر څو واورو ته وښيي چې لا هم د توپانونو مقابله کولی شي. ښکه سلګونه کلونه يې ان د تورو، تبرونو، غشو او نېزو په مخ کې ټټر سپر کړی و. خو دا خبره هم ښکاره وه چې کله دېوال په منې کې توپانونو ته خپل ټټر مخکې کړي نو واورې به لکه د نرګس ګلونه مړې شوې وي او د خاورو لاندې به يې جسدونه اوبه اوبه شوي وي.

زما ليکلي غزلونه هم زيات شوي وو. زېړه کوچنۍ کتابچه مې نيمه ترې ډکه کړې وه. په لاس کې به مې چې واخيستله دومره درنه نه وه. له دې څخه ما ته دا ښکاره شوه چې غزلونه زما په څېر ظالم نه دي. خپل دردونه يې پر کتابچه نه دي انبار کړي او لا يې هم په خپلو سرونو وړي. ډېر پخوا يوه شاعر چا ته ويلي وو چې غزلونه به تر ابده خپلې خوښۍ او غمونه همداسې په خپل سر ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به چې له کوره بهر وتلم نو وېرېدلم چې هسې نه نسکور شم، ما مې مور ته ویلي وو چې کله زه بهر ووځم او په کوڅه کې قدم وهم نو ما ته دې له کړکې ګوري څکه هسې نه پښې مې سستې شي او ولوېږم، که داسې وشول نو پخوا له دې چې خلک راباندې راټول شي دا دې خان راورسوي او ما دې پورته کړي لکه څرنګه یې چې په کوچنیوالي کې زه له لوېدلو وروسته بېرته پورته کولم. ان ما نه غوښتل چې له مور پرته مې وروڼه هم رانږدې شي او ما پورته کړي، زه شرمېدلم چې زه دې په کوڅه کې پړمخې لوېدلی وم. پردي خلک دې راباندې راټول شي او بیا له یو بل سره پسپسکي وکړي؛ د خلکو عادتونه ډېر خراب دي، ډول ډول خبرې کوي، څوک به وايي: دا میرګي لري. خینې بوټ یې پوزې ته ونیسئ! بل به وايي چې نه نه: د دې معدې ګیس نیولی دی. شا ته یې څو څپېړې ورکړی نو ښه به شي. بل به وايي: چې کمزوری شوی دی، په سر او مخ یې اوبه تویې کړئ! بل به یو څه وايي او بل هم بل څه. بهر به چې ووتلم نو دومره لاره به تللم چې د مور له سترګو پناه نشم او بیا به بېرته راګرځېدلم خو د مور د نظر تکیه دومره زوروره وه چې هره ورځ به دې دومره تګ او راتګ کې یوه ورځ هم نسکور نشوم.

ډاکټران هم خراب عادتونه لري، هغوی هم ډېرې خبرې کوي خو د یوه خبره یې هم بل ته ورته نه وي، د دوی خویونه هم د عامو خلکو غوندې بد دي... پلار مې په دې څو میاشتو کې څو ډاکټرانو ته بیولی وم او څو ډوله دواګانې مې خوړلې وې. زه پوهېدلم چې زما درمل چېرې دي خو دا خبره مې له خولې نشوه وتلی. زما مخ زېړ شوی و، داسې لکه چې د هغې د زېړ حسن انعکاس پکې راڅرګند شوی وي، داسې لکه چې زموږ روحاني تړاو دومره ډېر شوی و چې ان د رنګ اثر یې هم زما په څېره کې ظاهر شوی و، که زه هغه وخت د اروا پر تناسخ او وحدت الوجود باندې پوهېدلی ښایي همدې ته عقیدتمن شوی وای، ښایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دین مې خراب شوی وای خو د خدای فضل و چې خپل دین او مذهب مې ساتلی و.
نن مې کلک هوډ کړی و چې دومره مزل به کوم تر څو د مور له سترګو پناه شم، خو کله مې چې د بوټانو مزي تړل نو مور ته مې وویل: که له سترګو دې پناه شم نو د زړه په سترګو راته ګوره، که د زړه له نظره دې پناه کړم نو داسې وګڼه چې هماغه شیبه نسکور یم! مور مې زما له تندي توده مچکه واخیسته او پر خدای یې وسپارلم. د غزلو زړه کتابچه مې هم راسره اخیستې وه، چا راته ویلي وو چې نن په یوه زړه ودانۍ کې مشاعره ده، ما کوښښ کاوه چې څواکمن شم، نن مې اجازه نه ورکوله چې نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټینګې شي، سړک په واوره سپین پوښلی و خو د موټرو ټایرونو دوې تورې لیکې پکې ایستلي وې، زه یې پر ژۍ روان وم او له هر ګام سره مې واورو خرپ خرپ کول، سوړ باد مې لا هم پر باړخوګانو لګېدلو، زما د سینې له اور څخه راختونکی تاو مې نن په خپلو سترګو لیدلو.
دا ځل مې نا اشنا مخاطب د ورځې خیال ته راغلی و او راته ویل یې: اوس نسکورېږې... اوس نسکورېږې!
ما ورته وویل: تر څو مې چې د ټولو شاعرانو په مخکې د خپلې غټې سترګې هوسې په یاد کې لیکلی غزل نه وي زمزمه کړی دومره به اجازه ورنه کړم چې نسکور شم!
ناڅاپه به یې بیا راته وویل: اخ، د مور له سترګو پناه شوې!
ما ورته ویل: هغه راته نن د زړه په سترګو ګوري، زه یې احساسوم!
بیا یې راته وویل: لېونیه! یو پلاستیکي بوتل اوبه خو درسره واخله، که نسکورېدلو ته نږدې شوې نو څو غوړپه څښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې يې زه تېر ايستلی وم، څلوېښت پنځوس گامه مخکې د خوراکې پلورنځي ته ورتاو شوم چې دوکاندار هلک يې د گاز ډبه بله کړې وه او وار په وار يې خپل کنگل شوي لاسونه ورته تاوول. اوبه مې ترې وغوښتلې، ښکته پورته يې وکتلم:

- په دې ژمي کې اوبه څښې؟

- هو!

موسکی شو، زه پوه شوم چې په زړه کې يې راپورې وخندل، ومې ويل:

- معده مې درد کوي

- اوه، الله دې شفا درکړي!

- مننه

اوبه يې راکړې، پنځلس افغانۍ مې ورکړې او بېرته روان شوم، څومره عجب خلک دي، په هر څه کې کار لري او په اسانه تېرايستل کيږي، زه پوهيدم چې د دوکاندارانو عادتونه هم خراب شوي دي.

په نېږدې تمځای کې د موټر په تمه شوم، تور موټر چې د گونگټ په څېر ښکارېدلو ودريدلو، ورپورته شوم، روان شو، بيا ودريد او دوه کسه راوختل، بيا روان شو، بيا ودريدلو او يو کس راوخوت، څو ځله ودريدلو او روان شو، گونگټ دومره دروند شو چې کله به موټروان پښه پرې ټينگه کړه نو بغ بغ غږونه به ترې ختل، خو يو ځل بيا هم ودريدلو، ټولو شور جوړ کړ:

-نور ځای نشته! دا چېرته ځايوې! لږ شرم وکړه! مسلماني نشته!

ما غلي يو خوا بل خوا کتل، کلينډر غږ کړ: کرايه مو راکړئ!

لس افغانۍ مې ورته ونيولې، زه پوه شوم چې موټروان ته پر سړک هر ولاړ سړی يوازې لس افغانۍ ښکاري او د هر مساپر ارزښت ورته له لسو افغانيو نه دی پورته، ان د موټروانانو عادتونه هم خراب شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي زه ډېره موده وروسته چېرته لېږې روان وم، څکه راته هر څوک خراب ښکاربدل، په ۱۰:۳۷دقیقو د زېږې ودانی مخکې ښکته شوم. پورته مې وکتل اسمان نیلي و.

ورننوتلم. شاعران کتار کتار ناست وو، داسې احساس مې کاوه لکه د صوفیانو خانقاه ته چې ننوتلی وم. دلته د زیاترو رنگونه زېړ وو خو څېرې یې خنداني وې، د څینو کوټې اوږدې وې او د څینو زړې خو زیاترو یې د سر ویښتان غوړ کړي وو او په یوه بل لور یې اړولي وو، خو د اوبو بوتل یوازې زما په لاس کې و. په مخکنې کتار کې یې تر ټولو لوی شاعر ناست و، اوږده ږیره یې وه، د هغې نوم مې اوریدلی و او چې ورته ومې کتل نو د خانقا د پیر په څېر و، ښه و چې هغه وخت پر تصوف نه پوهېدلم.

زه غلی په یوه گوښه کې کېناستلم، نا اشنا مخاطب بیا غږ کړ: هسې نه چې د شعر ویلو پر مهال نسکور شې!

ومې ویل: د اوبو بوتل هلته هم راسره وړم!

د یوه یوه شاعر له کوټیو شړیدلي کاغذونه راوتل او پر هغې د لیکل شوو غزلونو انگازې له شاوخوا دېوالونو سره لگیدلې، د لاسونو پړکېدلو توده مینه خپروله. احساس مې کړه چې وښکي مې غوړیږي او پر شونډو مې موسکا خوریږي.

زما وار رارسېدلی و، زړه مې ټوپونه وکړل او پښې مې لړزیدلې، د وینا د میز مخې ته ودریدلم، د اوبو بوتل مې همالته کېښود، د هغې په یاد کې لیکل شوی غزل راته یاد و، ما وې هسې نه نسکور شم، فکر مې کاوه هر څه لړزیږي او زما د لویدلو کوښښ کوي خو سترگې مې پټې کړې، د لومړي ځل لپاره مې له ستوني چیغه ووتله، د غزل تورو ترنم کړ، زیر و بم شو، ما وې چې رباب راسره غږیږي، په غوږونو کې مې د طبلې غږ کړنگا کوله، ما وې چې له غږ سره مې مرغان هم نغمې غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې سوچ شو چې غزل پای ته رسېدلی دی، د لاسونو پړکا مې تر غوږونو شوه، سترګې مې پرانیستلې، د پیر او مریدانو پر باړخوګانو اوښکې راڅڅېدلې وې او د زړونو له تله یې لاسونه پړکول، نن بیا هم زما سترګې شومې وې، ان دوه څاڅکي اوښکې یې هم نه وې پرېښې چې لږ تر لږه د ښو په سر مې ودرېږي، ما ټول دردولي وو، ما ښه نه وو کړي، ما خپل درد ټولو ته ورکړی و، دا ښه کار نه و، د شاعرانو پیر راپورته شو، زه یې ټینګ په غېږ کې ونیولم، د هغې د مینې تاوده مې احساس کړل.

دا ځل بیا هم ټولو ډېرې پوښتنې کولې:

- واه! دا څومره ښه غزل دې لیکلی و!

بل ویل:

- ته دا دومره موده ولې نه راتللې، ته چېرې وې؟

بل ویل:

- ستاسو نوم ما نه دی اورېدلی، له یاده مې ووت، نوم مو څه و؟

بل ویل:

- آها! څومره ښه، د شعرونو کتابچه دې هم درسره راوړې ده!

بل ویل:

- دومره ژور اغېز یې راباندې وکړ چې غوښتل مې کرېږې کړم!

بل ویل:

- دا غزل دې څنګه لیکلی و؟ کاشکې زه هم داسې غزل ولیکلی شم!

بل ویل:

- ته ادبیات لولې؟

هر یوه ته مې د شونډو په سرونو ځوابونه ورکول، نا اشنا مخاطب ویل: شاعران باید دومره پوښتنې ونه کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی له ما سره مینه کوي، ته تر ټولو هم زیاتې خبرې کوې!

ما ورته وویل: دوی له ما سره مینه کوي، ته تر ټولو هم زیاتې خبرې کوې!
خو یوازې ما نه غوښتل خبرې وکړم، ما د زړه له تله خپل درد بیان کړی و، نن مې د ارامۍ احساس کاوه، غوښتل مې چې دوی مې یوازې پرېږدي او موډې وروسته له دې سکون څخه خوند واخلم.
مشاعره پای ته رسېدلې وه او ما د کور په لور ګامونه اخیستل، په لاس کې مې د اوبو بوتل همداسې ډک پاتې و، له خولې مې لا هم تاو ختلو او ما لا هم احساسوله چې مور مې د کړکۍ خواته ناسته ده او د زړه په نظر راته ګوري، ما فکر کاوه چې پر سر مې د خدای لاس دی ځکه مور مې په خدای سپارلی وم.
نن مې ځان نېکمرغه احساس کړی و، نن پر لاره زما د بوټانو او د تکو سپینو لاروېو پېغلو بوټانو یو ډول خرپ خرپ کول.

*****

له یوه کاله ډېره موده وتلې وه، د کابل سره لمر به تندی سوځاوه خو چې کله به سیوري ته کېناستلې نو بیا به دومره ګرمي نه وه، زما د خپل کلي نمجنه ګرمه هوا نه وه هېره شوې، که لمر ته به هم ګرځېدلو نو نرمه او نمجنه ګرمي به وه او که د سنځلو سیوري ته به مو کټونه واچول هم نو هماغه ډول نمجنه ګرمي به وه، د صحرا ګرم باد به د خوږ له سرو تیږو سره سینه جنګولې وه او ترې راتېر شوی به و، بیا به یې زموږ ماشوم مخونه ښکلول، لومړی به ګرم لګېدلو خو چې د تتر بر خولو لمدې جامې به یې لمس کړې نو وجود به یې نسبتا سوړ کړ، ځکه خو به زموږ د کلي سپین ږیرو ویل چې پخوا به خلکو په اوړي کې ګرمۍ شړی اغوستلې او دپاسه به یې کمربند نه وربانده تړلو، نو کله به چې خولې شول بیا به یې پر وجود د صحرا تود باد ولګېدلو او د ساړه احساس به یې کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا روژه وه او ماښام د جومات په ملا پسې تل جوخت دریدونکي سپین ږیري چې په خوله کې یې یو غاښ هم نه و وویل: بیگا ته به تراوې کوو. قاري صاحب مو راغلی دی، په لسو ورځو کې ختم کوي. ډېر پیاوړی دی!

زموږ په کلي کې غټې تراوې نه کېدلې. ملا صاحب به چې ویل یې د ملایۍ سبق په نیمایي کې ترې پاتې شوی دی نو څکه خو یې وړې تراوې راته کولې. ده به درې درې لنډ آیتونه په هر رکات کې لوستل او داسې سپېله به یې وهلو چې توبه. ځینې سپین ږیري به نشول پسې رسیدای. هغوی بیوزلان به لا سم ولاړ نه وو چې دی به د دویم رکات رکوع ته ټیټ شو. خو ما به د قوم د جامع جومات په لاسپیکر کې له لېرې د قران تلاوت اوریدلو. یو ماسخوتن مې له تره څخه چې د وړو تراوو په لوري روان وو پوښتلي وو: دا تلاوت خو تر نیمې شپې نه خلاصیږي، دا ولې؟

ده راته ویلي وو: دا غټې تراوې دي!

ما غوښتل یو ځل په غټو تراوو کې هم ودریږم او له لېرې راتلونکي د تلاوت کوونکي خوږ غږ له نېږدې واورم.

نن ماښام خوښ وم. څکه زه به په غټو تراوو کې دریدلی او ان تر نیمې شپې به مې د قران ښایسته تلاوت اوریدلی.

قاري صاحب الله أکبر وویل او موږ هم ژر ژر لاسونه غوږونو ته واچول. ښایسته تلاوت پیل شو. جومات له سره تر بره ډک و. د قراني کلماتو زیر او بم د جومات په لر او بر کې خوریدل او ما خوند اخیستلو.

تلاوت ډېر اوږد شوی و. پښې مې ورو ورو سستې شوې. په یوه او بله شوم. تندی مې خولې کېدلو او وار په وار مې په ورغوي پاکولو. نا اشنا منگولې مې بیا پر ستوني ټینگیدلې. ډېرې بې شرمه وې ان د خدای له کلام څخه یې هم سترگې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدې، د جومات سپينو روښانه ګروپونو مې سترګې برېښولې وې. فکر مې کاوه چې ړنګيږم...

له قاري سره دې خدای ښه وکړي الله أکبر يې وويل. رکوع ته ښکته شوو. خمکه راباندې وڅرخيدله. په سجده کې مې ورو ورو احساس کړه چې نا اشنا منګولې مې له ستوني لېرې کيږي. خو دوهم رکات هم همدومره اوږد پاتې و. قاري صاحب بيا د مريو په تارونو د قران مرۍ پېيلې. دا هار چې سر ته رسېدلی نو زما د زړه تنکي تارونه په ورسره شليدلي وای. نا اشنا منګولو مې بې دربغه مرۍ خپه کولې. ښه پوهېدلم چې رنګ مې ورو ورو زېړيږي. په پښو کې مې سبک نه و پاتې. زړه مې بيا هم د ترهيدلې مرغۍ غوندې د سينې له پنجرې سره وزرونه جنګول.

شرمېدلم او نه مې غوښتل چې د لمونځ کوونکو د کتارونو مخکې دې پړمخې راړنګ شم. خلکو خدای ته د عاجزۍ ټيټ سرونه نيولي وو او آرام ولاړ وو. ما مخ راوګرځاوه. لاسونو ته مې غيبي ځواک راغی. صفونه مې څېرې کړل. پښې مې رېږديدلې او تېږيدلی شاته ووتلم. ما وې چې ګويا زړه مې تر خولې راووت. په زوره زوره مې سا اخيستله. د جومات د دروازې پر چوکاټ مې لاسونه تکيه کړل. لږه شېبه کېناستلم. داسې لکه په غشو ټپي غازي چې بې دمه سوټ بوټ کيني. په پښو کې مې لږه دمه راوغوړيدله. بېرته پورته شوم او په لړزېدلو ګامونو د کور په لور روان شوم. د جومات د دروازې د سر له روښانه ګروپ څخه ورو ورو لېرې کېدلم. کوڅه تياره وه او هيڅ موټر هم نه ښکارېدلو. د تلاوت غږ هم تېبدلو او زه په پوړيو پورته ختلم.

*****

د هغې ورځې سهار يو څه زړه وړونکی و. بيګانی باران وريدلی و او کابل زموږ د پرخه وهلي کلي په څېر ښکارېدلو؛ په کلي کې به چې سهار مهال زموږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین ږیري چې موږ ټولو بابا باله، په شنه خړه کې اذان کاوه نو زما د غوږونو پردې به یې مهتزې کړې، سترګې به یې وزنګولې، سوړ او خوږ نم به مې سپېړمو حس کړ، بانه به مې چې نیمکښ کړل نو د ستورو سپیني شغلې به دومره اوږدې شوې وې چې زما پر مخ به یې پستې ګوتې ایښې وې. خو چې کله به مې پوره سترګې پرانیستلې نو د سترګو په رپ کې به بېرته تر اسمانه وتښتیدلې. اسمان ډېر بختور و، دومره ډېر ځلانده غمي به یې هره شپه په خپله لمن کې تیت کړل، ما به چې کتل نو لویشت تش ځای به هم پکې نه و، که کله به مې غوښتل چې لویشت ځای پکې پیدا کړم نو لویشت به مې اسمان ته برابره کړه خو نیم اسمان به یې ونیولو، د حیرانتیا خبره وه او زه به وازه خوله پاتې شوم، آه ماشومتوبه!
سهار مهال به چې زموږ په جومات کې بابا اذان وکړ او یوازې همده به لمونځ پکې کاوه، نور زیاتره کلیوال به لمرخاته ته نیږدې له خوبه پورته کېدل، ژر ژر به یې اودسونه وکړل او د چرګانو د ټونګو وهلو غوندې لمنځونه به یې کول.
زه به په کټ کې راکښاستم او چې په بړستن به مې لاس ووهلو نو لمده به وه، زما مخ به هم نمجن و، مخامخ به زموږ په کور کې د زردالانو، منو او الوچو ونې همداسې ویدې وې او تورې به ښکارېدلې، خدای شته کله کله به مې به تیاره کې وېره ترې کېدله ځکه له ځانه به یې رنګارنګ ویروونکې ځېرې راته انځورولې او زما زړه به وبوګنیدلو، ان د هغوی د کور د ونو سرونه به هم زموږ له کوره ښکارېدل، وېرولم به یې، هغو به راته د ویروونکي دېو ځېره انځوروله، د ونو څومره خوندوره لوبه وه! دوی به ویدې وې خو بیا به یې هم زما له ماشوم احساس سره لوبې کولې، زه ښه پوهېدلم چې دوی ته هم اسمان ټوله شپه اوبه ورشیندلي دي او ساړه یې شوي دي ځکه کله به چې رڼا شوه او زه به ورغلم نو له پاڼو به بې پرخه څڅیدله، خو ونو به خپل سرونه زما په پښو پورې مښل او پلاستیکي چېړکې به مې ښویې شوې چې دا به زما نه خوښیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیگا اوږده شپه تېره شوې وه، بیا هم سهار ته نېږدې ویده شوی وم او د لمرخاته نندارې هم راڅخه تېره شوې وه. پلار مې واسکټ اغوستی و او زما په تمه و چې سهارنی وخورم او روغتون ته مې بوزي. عجیبه وه، په دومره غټ ځان به مې چې مور او یا پلار تر څنګ نه وو نو له رمې د پاتې شوي ترهیدلي سپین وري په څېر به وم، ان له خپل سیوري هم وېرېدلم، خو چې دوی به مې تر څنګ وو نو زړه به مې ډاډه و او په مزه مزه به درزېدلو. تل مې دعا کوله چې خدای تعالی جل جلاله دې دوی زما له سره نه کموي، له پلار سره به چې بیرون ووتلم نو هر ګام به مې ترانې غږولې، روغتون د غره په ډډه کې و، پخوا مې اوریدلي وو چې په کابل کې د علي آباد په نوم د لیونیانو د ساتلو لپاره روغتون شته، ما به وې چې لیونیان هم ښه بېغمه دي، له دنیا او مافیها څخه ناخبره په خوندونو کې ډوب ژوند یې دی، د شاعر هغه مسره به راپه زړه کېدله چې وایي: خپل ځان لیوني کړه چې دې نور خلک غمخور شي!

زه څه پوهېدلم چې د لیوني دنیا له څومره توپانونو ډکه وي، د لیوني خیالونه هومره سرګردانه وي لکه څومره چې هغه په کوڅو او سړکونو کې سرګردانه ګرځي.. زموږ د کلي یوه لیوني به ما ته ویل: ته ډېر ښه سړی یې، ته مې نه په عذابوې! دا نور ډېرې خبرې کوي، نارې وهي، راپورې خاندي، ته راته ووایه زه به ښه شم؟

ما به ورته وې: ته خو اوس هم ښه یې، نور هم ښه کیږې!

هغه مهال زه ریښتیا هم هوښیار وم چې یوه لیوني ته مې داسې ویلي وو.

زما پر لیونیانو لا هم زړه سوځیدلو، نه پوهیدم چې زه لیونی شوی وم که څه بلا؟ خو ډاکټرانو تر اوسه نه وو راته ویلي چې لیونی یې، زما پلار هم راته ویلي وو چې روغ یې، یوازې ارام دې تللی دی! پلار مې ډېر هوښیار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې روغتون ته ولاړو، زه هغه وخت نه پوهېدلم چې دا هماغه د علي آباد روغتون دی کوم چې ليونيان پکې ساتل کېدل خو دا ټول کنډوالې و، ويل کېدل چې دلته مستو ليونيانو جګړې کړې وې او روغتون يې وران کړی و نو اوس ټول ليونيان پر سړکونو سرګردان ګرځېدل، هغه ورځ ما پوښتنه کړې وه، په دې روغتون کې څه شی پېښ شوي وو؟
يو چا راته ويلي وو: ان دلته خو نه ډاکټران هم وژل شوي وو...
خو هغه دوې کوټې او کوچنی انګړ نوې ابادي چې دلته شوې وه لا هم ډاکټران پکې کېناستل او ليونيان يې کتل، هغه ورځ مې هلته کوم داسې ليونی ونه ليدلو چې يا کريږې وکړي، يا يې جامې خيرنې وي او يا هم په زنځيرونو تړلی وي، خو هغه سپين ږيری مې لا هم په ياد دی چې په خمکه کرخت پروت و او نه شو خوځېدلی، درې زامن يې وارخطا پر چاپېر ناست وو او د نوبت په تمه وو. موږ هم په نوبت ناست وو، پلار او ورور هم راسره وو، دومره مزه يې کوله لکه چې ټوله دنيا راسره وي، په هغه ورځ پوه شوم چې زما د ترهيدلې هوسۍ غټو سترګو او سرو باړخوګانو زه په ځان اخته کړی وم، داسې چې کله کله به د درد څړيکو زما په تصور کې د هغې تصوير تت کړ، هغه ورځ په زړه کې ګيله من شوم ما وې چې د هغې مينې د ليونيانو تر کاله راورسولم، که څه هم هغه ليونی نه وه خو بيا بې هم په لټه تر دې ځايه رارسېدلی وم، فکر کوم اشتباه مې وکړه، بښنه غواړم! هغه رښتيا هم ليونی وه، هغه سارانۍ وه ځکه خو ما ترهيدلې هوسۍ بلله خو دا ادرس رښتيا هم غلط و چې زه يې په لټه کې دلته رارسېدلی وم.
زموږ نوبت هم رارسېدلی و، ډاکټر چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، ډېل او خندان ځوان و زما زېړ مخ ته يې وکتل، خو افسوس چې هغه شاعر نه و، زما په وريځو يې ګوته کېښوده او پورته يې کش کړه، يوه سترګه مې ټبغه شوه، بيا يې د سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې گوته راته کیښوده، لاندې یې کش کړه او بیا مې هم سترګه ټېغه شوه، ویې
ویل: ژبه وباسه!
ما ویل: آآآآآآآآآآ
په ټېر ځړېدونکی څېز چې خلک یې دوربین بولي پورتنۍ دوه خواوې یې په
خپلو غوږونو کې ننباسلې او وروستی ګرده خوا یې زما په ټټر کېښوده، زړه مې
درب درب کول، بیا یې وویل: ملا راواړوه!
یو ځل بیا یې دوربین په ملا راته کیښود، ویې ویل: ژوره سا اخله!
ما هم سینه ښه وپړسوله او بېرته مې خوشې کړه، فکر کوم هوا مې په سینه کې اور
لا ژبغړاند کړ، دا ځل یې تاو زما تر خولې نه راوتلو، خو په دې ښه ډاډه وم چې
ډاکټر یې دلمبو شور اوریدلی و، په دې هم پوهېدلم چې دی یې په دوا نه
پوهیږي ځکه ما لیدل چې خپله یې وسي یې پر کاغذ باندې د ځو پاکټه ګولیو
په لیکلو کې پټوله.
پلار مې پر ډاکټر باور کړی و او دا امید یې په سترګو کې له ورایه ځلېدلو چې له
دې ځو پاکټه ګولیو سره به ښه شم، ډاکټر هم راته ویلي وو: ښه کېږې!
له کتنځي راووتلو، ځمکه لمده وه خو ختې مو پر څپلیو پورې ځکه نه وې نښتې
چې ځمکه ختې نه وه، یو لیونی چې ډاکټر هغې ته هم زما په څېر په کاغذ باندې
لیکل کړي وو او په لاس کې ورسره و ګوښې تشې روان و، ګامونه یې هم تېریدلي
وو، په لنډه ږیره کې یې له تورو سپین ویښته ډېر و، ډنګر سړی و، زه پوه شوم
چې د ده پلار مړ دی او مور یې هم نشته ځکه خو یې تکیې روان و، ما ته یې
وویل: لاس مې ونیسه!
ما غوښتل لاس یې ونیسم خو زما لاس هم بل چا نیولی و، بیا هم یو چا پناه راوړې
وه خو زما محل بیا هم ړنګ و او د هیچا د پناه وړ نه و، لیوني ویل: زما کور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دارالامان کې دی! يوه د ټکسي والا ته يې غږ کړ: زما کور په دارالامان کې دی ما هلته بوځه!

د ټکسي موټروان يوازې په بې رحمه سترګو ورته وکتل او ترې تېر شو. زه له اوله پوهېدلم چې د موټروانانو عادتونه خراب شوي دي، خو دا سړی لا په دې نه و پوهيدلی، ښايي چې کله دی روغ و هغه مهال د موټروانانو عادتونه هم ښه وي نو ځکه يې نن باور پرې کړی و، دا سړی مې هماغه څو شېبې ليدلی و خو بيا مې په شپه کې د نيلي سترګې نجلی د پلونو په څېر ونه ليدلو.

*****

انسانان ډېر ژر تېر ايستل کيږي، دوی تر ټولو زيات ځانونه تېرباسي ځکه چې ډېر ظاهر بين دي، په تاريخ کې ډېر کم انسانان پيدا شوي دي چې عميق بصيرت لري او نظر يې باطن ته هم لاره پيدا کوي. څو پېړۍ پخوا باطنيانو هم هسې د باطنيت دعوه کوله خو دوی تر ټولو ډېر ظاهر بين وو او هيڅکله يې هم د متونو ريښتيني باطني ماناوې نه دي پيدا کړي، صوفيان هم رموز کاروي او فکر کوي چې باطن ته يې بصيرت رسيږي خو دوی هم ځانونه تېرباسي، د يار د ښايستو سترګو پر ځای د نرګس کلمه ويل نشي کولی انسان له ظاهر بينۍ څخه خلاص کړي، خو که نرګس ته ووايو چې لږ لږ د يار سترګو ته ورته دی نو بيا ښايي د عميق بصيرت په لوري يو يو ګام واخيستل شي...

سپين ږيري په ځانګړي ډول فکر کوي چې ډېر هوښيار دي، د پخوانيو تجربو په اړه غړيږي او کله چې کوم نصيحت کوي نو د ږيرې په ويښتانو کې هم ګوتې وهي، کله چې څوک څو سجدې پوروړی شوی وي او په جومات کې يې د ماښام له لمانځه وروسته بېرته پور پرې کوي نو سپين ږيري وايي: دا ډېر ښه ځوان دی، بزرګ دی، د خدای دوست دی، ته ورته وګوره داسې نفلونه کوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ خو همدې ظاهر بينو ړنګه کړه، هغه ورځ يې زما د ماشومتوب ملګرې ويشتلې و، يوه تن چې برګه دريشي يې اغوستې او تور ټوپک يې تر غاړې و راته ويلي وو: د دوو دنګو غرو پر سرونو دوو ډلو انسانانو له تورو تيرو مورچې جوړې کړې وې، دوی زموږ په لور ډزې کولې او موږ د دوی په لور خو هغه زموږ ملګرې و!

يوه سوې مرمۍ راغلې وه او د دوو سترګو تر منځ په تندي يې لګېدلې وه، د کوپړۍ تر شا يې وتلې وه او ماغزه يې ورته شيندلي وو، پر شا لويدلی و نو ځکه يې ډېرې وينې د کوپړۍ له شا څخه تللې وې خو تندی يې هم په څو څاڅکو وينو ککړ و.

د برګې دريشۍ او تور ټوپک خاوند ويل: دوی ډېر ظالمان وو، پر موږ يې درنې مرمۍ ورولې!

زه هغه وخت پوهيدلی وم چې د غرونو په سر په مورچو کې ناستې دواړه ډلې ظاهربينې وې، دوی د خپلو ظاهري افکارو د لمانځنې په دود په ټوپکو سوې ډزې کولې، خدايزده دوی به پوهيدل او کنه خو زما ملګرې چې په کوچنۍ زړه مرمۍ لګيدلی و نو فکر يې هم له منځه تللی و، داسې ښکارېدلو لکه چې ويده وي، ظاهرا دی هم ارام ښکارېدلو، زه کله هم تندي ته په زړه ګولۍ نه وم لګيدلی نو ځکه مې د هغه احساس نشو درک کولی، لکه څرنګه مې چې پخوا د ليونيانو احساس نه شو درک کولی.

هغه وخت به زما د جورابو پوندې ژر څېرې کېدلې او يا هم ښايي ما ته داسې ښکارېدله ځکه هر کال مې پروسږنۍ جورابې اغوستلې، اوس هم چې د چا د جورابو څېرې پوندې ووينم نو هغه وختونه راپه زړه کيږي.

زما د کوچنيوالي ملګرې چې په کلي کې هيڅا هم غيږې نشوې ورسره نيولی، دا ځل يې له پښو دومره سيک ختلی و چې څلورو تنو په اوږو راوړ، دنيا څومره کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقله شوې ده، هغه يې د لرگي په يوه صندوق کې بندي کړی و، زه پوهېدلم چې د هغه د پښو سبک ختلی دی او نور هيڅېرې هم نشي تللی خو خدايزده دوی ولې دومره ويرېدل؟ هغه يې په ۱۰:۳۷دقيقو د کور په وره ننويستلو، مور يې کړيکې کړې او ويل يې: زويه شهادت دې مبارک شه!

خويندو يې ساندې ويلې او له دې سره د کلي ټولو ښځو هم کريږې او نارې جوړې کړې، دې کريږو يې په سرونو کې دومره زوروور توپانونه جوړ کړي وو چې د سترگو له سمندرونو څخه يې څپې د ټولو د بنو له غاړو را اوښتلې او د باړخوگانو پر زېړو او سرو غونډيو ختلې.

د ژړا سيالي پيل شوې وه، لکه برگ اتڼ د کلي خوانان هم پرې ورگډ شوي وو او د ساندو له لمبو يې د اسمان وريځې تښتيدلې.

زه رډې سترگې حيران ولاړ وم، زما د ماشومتوب ملگری به له نن ورځې وروسته نور هيڅا هم په کلي کې نه وای ليدلی، د شور او زوږ په دې لالهانده ميدان کې لا وختي نا اشنا منگولې زما د زړه تر کوډلې رارسېدلې وې، شېبه په شېبه يې په نازک زړه زور راته کاوه، په سر کې مې اورنی توپان را الوتی و، که هغه مهال کوم نجومي زما تر څنگ ولاړ وای نو زما په حال به نه وای پوهيدلی، کيدای شي چې هغې هم بغارې وهلای، خو که چېرې هلته کوم شاعر ولاړ وای نو اعتراف به يې کړی وای چې زما په سر کې الوتی توپان هلته د کريږو وهونکو ټولو خلکو څخه ويروونکی و، شاعران هم تل مبالغه کوي نو څکه خو ما هم له شاعر سره دا خبره نه منله څکه چې هغه ورځ زما د ماشومتوب د ملگري د مور په سر کې الوتی توپان له ما څخه هم ويروونکی او ويجاړوونکی و.

هغه صندوق چې زما د ماشومتوب ملگری يې پکې بندي کړی و په درې رنگه بيرغ پوښلی و، په سر يې وربانده توره پرده غوړولې وه چې د کعبې د پردې په څېر يې د قران آيتونه پرې ليکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سر کې د الوتي توپان اورنيو ځپو غوښتل چې زما لاندني بانه وسوځوي، د کنګل غوندې ويلې شي، اوبه شي او د باړخوګانو په خړو غونډيو مې وخيږي خو زما د شومو سترګو بندونه دومره پاخه شوي وو چې د هيڅ توپان او سيلاو ځپې پرې نشوې را اوښتی. حيرانوونکې وه، نن چې بايد ما ژړلي وای نه مې شول ژړلی، نا اشنا منګولې مې دومره پر زړه تينګې شوې وې چې ويې لړزولم او شا ته مې دوه درې ګامه واخيستل نو ځکه خو د شا پر تخته نسکور هم نشوم...

هغه ورځ زه پوهېدلم چې زما د ماشومتوب د ملګري د کور له نيلي دروازې سره ولاړې د مرګ ملايکې پر ما زړه سوځېدلی و، زه پوهېدلم چې هغې نا اشنا ظالمې منګولې ليدلې وې چې زما پر زړه يې زور کاوه، هغې زما دا حال هم ليدلی و چې نېږدې وه د زړه وينې په خوله واچوم خو د سترګو اوښکې مې زما د ماشومتوب ملګري په ځېر د نا اشنا لرګيو په صندوق کې بندې وې.

د ماتم په هغه ځنګل کې زما ترهېدلې هوسۍ هم هيڅ نه ليدل کېدله. ښايي د هغې په ليدلو د نا اشنا ظالمو منګولو زمری وېرېدلی وای، لړزيدلی وای او شاته يې دوه درې ګامه اخيستي وای.

هغه ورځ زه هديرې ته تللی وم، له ختيځه را الوتي باد يې جنډې په زوره زوره لړزولې، يا يې هم ښايي خپل نوي مېلمه ته محفل جوړ کړی و او په ميدان کې يې له يوې بلې سره د نڅا سيالي کوله. زما د کوچنيوالي ملګری يې په هماغه صندوق کې بندي په هديرستانه کې کېښود، د برګو دريشيو خاوندانو چې دی يې په هماغه صندوق کې راوړی و ښايي فکر کاوه چې نور به هغه هيڅکله هم له هغه صندوق څخه راونه وځي خو زه پوهېدلم چې نن شپه به ملايکې زرين تېرونه راوړي او هغه صندوق به مات کړي، سپينې حورې به راشي او د سرو شرابو جام به زما د ملګري پر شونډو کېږدي، دی به يې غړک غړک وڅښي او د سر له شاتني پرهر څخه به يې ونه وځي، د کلي ځوانانو چټک چټک بېلونه جګ نيږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول او چغ چغ غږونه یې ختل، مړیستانه ته درنې خاورې توییدلې خو هغو خاورو چې نه یې غوښتل په مړیستانه کې بندي شي د باد غېږې ته یې ځانونه ورکول او هغې هم د کعبې په لورې تښتولې.

زه داسې ولاړ وم لکه د هدیرې د جنډو لکړه خو په سر مې هیڅ جنډه هم نه وه، له ختیځه را الوتي باد زه نشوم خوځولی، ځینو کسانو راته په حیرانۍ کتل. ما د هغو ځوانانو خړ مخونه لیدل چې د مړیستانه تښتیدونکې خاورې پرې ښتې وې، زما په سر کې د الوتي توپان اورنۍ ځپې اوبه شوې وې، د بڼو له ډېوالونو سره جنګیدلې خو په سینه کې یې د ننه لورې ته لاره کړې وه.

خلک تللي وو، زه ولاړ وم او زما د ماشومتوب د ملګرې ورور چې په ډنګر مخ کې یې هډوکي له ورایه ښکارېدل د هغه پر مړیستانه نیلي جنډه ولګوله. جنډې د غرنۍ کوترې غوندې وزرونه خلاص کړل، رپ رپ غاړه یې پیل کړه، او کوښښ یې کاوه چې د کعبې په لورې ولاړه شي خو لکه په لومه کې ښتې مرغۍ یې پښې په لکړه پورې ګنډل شوې وې.

هغه ورځ زما پام شو چې نور نشم ژړلی، د ژړا پانګه مې تمامه شوې وه او دا ځل زه له اوښکو بېوزله شوی وم چې بیا مې تر ننه ونه شول ژړلی، زه د داسې چا په لټه کې یم چې څو اوښکې په پور راکړي.

*****

کلي ته به تللم خو په سترګو کې مې دومره قوت نه و پاتې چې زما د ترهیدلې غټې سترګې هوسی مخ ته وګورم، د هغوی کور ته ورشم او د لمرخاته وروسته نفل پر مهال نیمکښې سترګې ورپورته کړم، چې کله سلام اړوي نو سترګې یې زما په سترګو ولګیږي، داسې ښکارېدله چې زما ظاهري سترګې وژل شوي دي او د زړه سترګې مې پرانیستل کیږي، په کابل کې هم نور لمر نه راباندې غوسه کېدلو او چې کله به هم د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې نو په ډېره مهربانۍ به راباندې ځلېدلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نورو خلکو به شکایت کاوه چې د کابل لمر ظالم دی ځکه وړانګې یې د سرې په سر نېغې ننوځي، چاپېریال پوهانو به وخت ناوخت رسنیزې غونډې جوړولې او اعلانونه به یې کول چې د کابل لمر ځکه ظالم دی چې په ښار کې د خلکو تراکم زیات شوی دی، د کلونو زاړه موټر پکې چلېږي چې لوګي یې هوا ته پورته کېږي او د هوا دفاعي طبقه یې خرابه کړې ده!

ما په دوی باندې باور ځکه نه کاوه چې د ظهیر الدین محمد بابر شاه خبره مې په یاد وه چې ویلي یې وو: په کابل کې له بړستنې پرته خوب نه کېږي، کابل د دنیا پر مخ له هر ځایه ښایسته دی، زه به یې هېڅکله هم خپلو زامنو ته ورنکړم!...

ده رښتیا ویلي وو ځکه ما کله هم په کابل کې له بړستنې پرته خوب نشو کولی.

خو له بابر سره زما یو توپیر دا و چې ما په بړستن کې هم د هغه په څېر خوب نشو کولی!

زه به کله کله پر کابل د دې منځ پاچا مړیستانه ته ورتلم، داسې مې احساسوله چې د هغه د ظالمو هډوکو د سینې په قفس کې یې زړه د کابل خاورې لا هم ژوندی ساتلی دی، درزېږي او له سکون ښونکي طبعیت څخه یې خوند اخلي، زه هم پر کابل مئین وم خو کابل زما سکون وړی و، زه داسې وم لکه د مور په غېږه کې چې ماشوم ناروغ شي، ما احساسوله چې کابل راته د مور غونډې خپه دی او تل غواړي چې پخپله غېږه کې سکون راکړي، خو زما سکون د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې و او کوم شی چې د ترهېدلې هوسۍ ښکرو ته په ګوتو ورشي نو د هغې ترلاسه کول یوه نه حل کېدونکې معما شي.

ما دا ټولې خبرې له دې مړه شاعر پاچا سره کولې کوم چې له شرابو یې توبه ویستلې وه خو د اپینو غوټې به یې خوړلې، ما د هغه احساس ښه درک کولی شو چې کله به یې اپین خوړلي وو او مازدیګر مهال به یې د هند په اګره کې په کښتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چکر واهه او د هغه ځای نمجن طبیعت به یې ننداره کاوه. څکه د اپینو غوټیو به د هغه د سر د کاسې سترګې ړندې او باطني سترګې به یې ورته خلاصې کړې.
زه د زاهدانو غوندې وم، هیڅکله مې هم شراب نه وو څښلي خو ما د داسې اپینو غوټې خوړلې وې چې تینګې مې په زړه پورې نښتې وې، زما د سر په کاسه کې سترګې یې ورو ورو ړندې کړې وې، لکه څرنګه چې د سپین ږیرو سترګې ورو ورو ړندیږي خو زما د باطن سترګې یې دومره په زور پرانیستلې وې چې ان د خپل تصور تصویرونه یې هم ښه روښانه لیدل، ما به چې ځان ته په هغو سترګو کتل نو خدایږو کله کله به مې له ځانه څکه وېره وشوه چې نور زه هغه پخوانی زه نه وم، زه ډېر بدل شوی وم، زما رنګ لا زېړ شوی و، لا نری شوی وم، زما لاسونه او خبرې لړزېدل، زما د شعرونو فریادونه بل ډول شوي وو، ان زما لیکل هم بدل شوي وو، هر څه ورځ تر بلې په بله اوښتل، ورځ تر بلې مې ظاهري دنیا د باطن له سترګو پناه کېدله، د تصور دنیا ته ورننوتلم چې ښایي د حقیقي دنیا په لورې یو پل و، لکه څرنګه چې صوفیان داسې خبرې کوي، خو زما هغه وخت تصوف نه و زده، هر څه بدلیدل خو ما خپل دین او مذهب ساتلی و، په سجده کې لا هم هماغه پخوانی خوند پروت و.
کله به چې ما د مسیحیانو د ارواوو او یا وینو څښونکو موجوداتو فلمونه لیدل نو چې هلته به یو ښایسته ځوان په اروایي بلا او یا هم وینې څښونکي موجود بدل شو، زما به پام شو چې زه هم په یوه بل څه بدلیدونکی یم، یا به داسې شم چې د غرونو او درو به شم او یا به داسې شم چې د خلکو وینې به وڅښم! خو چې دا وروستی فکر به مې سر ته راغی نو له خدایه به مې پناه وغوښته، ما ته د خلکو وینو له څښلو څخه دا په ځلونو غوره وه چې د غرونو لیونی او د سارا سارانی شم، بېر سر شم او درویشي شم، عجیبه ده هغه وخت زما طبیعت د تصوف په لورې ډېر تمایل کړی و، که هغه وخت زه پر تصوف پوهیدلی نو ښایي ما د چوپتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې شرنګېدلی صوفي مکتب رامنځته کړی وای چې د نړۍ لیونیان به ورته رامات وای... خو ما خپل مذهب ساتلی و.
زه له کوچنیوالي همداسې یم: هوايي!
هغه وخت به مې چې کله د مارانو لپاره د هندي موسیقۍ سندرې اورېدلې نو فکر به مې کاوه چې زه به هم په مار بدل شم، له سترګو به مې اور ورېږي او له خولې به مې فشش فششش غږ خېږي.
اوس زه چوپ وم، داسې په خيالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقیقت پیدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې کېناستلی وم او نه هم د کوم سیند پر غاړه تر څو د حقیقت پرېښته راته ظاهره شي او په یوه شپه کې هر څه راته ووايي. ما خپل دین او مذهب ساتلی و، زه پوهېدلم چې په همدې کې حقیقت راته بیان شوی دی خو د دې حقیقت سپړلو ښايي د بودا غوندې ذهن غوښتلو، پر دې حقیقت د پوهیدلو لپاره مې باید ظاهري سترګې رښتیا هم ړندې شوې وای او د زړه سترګې مې پرانیستل شوې وای، ښايي زه اوس د حیقیقت پېژندلو ته نېږدې شوی وم، خو د زړه پر سترګو له لید سره داسې نابلده وم لکه ماشوم چې د لومړي ځل لپاره ګامونه اخلي، تلولی شي، ولوېږي او بېرته په خواریو د راپورته کېدلو کوښښ کوي.
پخوانی ژوند او یادونه اوس راته د یوه خوب په څېر تصویر کېدل، داسې چې د پخوانیو دوستانو څېرې مې سمې نه په یادېدلې، ان د کلي د جومات تصویر مې هم په ذهن کې داسې تت شوی و لکه څوک چې په خوب کې پیغمبر او یا پرېښته ویني نو سهار چې راپورته شي د هغه تصویر یې سم نه په یادېږي. تر دې چې په کلي کې د ښوونځي د دوستانو نومونه هم راڅخه هېر وو، داسې راته ښکارېدله لکه چې زما پخوانی ژوند سلګونه کلونه پخوا تېر شوی وي، داسې ښکارېدله چې زه نهه دباندې درې سوه کلونه ویده شوی وم. زه د کهف د صحابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ملګرې شوی وم خو توپیر مو دومره و چې نهه دباندې درې سوه کلونه د دوی سترګې پټې وې او بیا یې هم هر څه په یاد وو خو زه په غړیدلو سترګو په یوه ورځ کې کلونه کلونه ویده شوی وم او د هر کال ویدېدلو په بدل کې مې پخواني ارزښتمن یادونه هېرېدل.

زما ظاهري سترګې چې ړندې شوې وې نو د زړه سترګې مې شرمیدونکې وې. داسې لکه دوې ښښتنې پېغلې چې له کوره دباندې راووځي، زیارت ته رواني شي او پر مخونو یې پردې خورې وي، همداسې زما د زړه سترګو هم پر ځان نرې پرده خوره کړې وه څکه خو راته دنیا له یوې نرۍ پردې دباندې ښکارېدله. د ماشومتوب په څېر مې هر څه روښانه نه لیدل، ان د مور څېره مې هم له یوې نرۍ پردې دباندې لیدله، کټ مټ لکه په خوب کې د پریښتې په څېر خو له هغې یو څه روښانه.

په مني کې به چې کله د ونو وچې او زېړې پاڼې په پارکونو کې رالویدلې وې او ما به په بوټانو وهلې نو د شغ شغ او خرپ خرپ غږ یې ما ښه اوریدلی شو خو د هغوی شاوخوا ته شیندل مې هم له نرۍ پردې دباندې لیدل، داسې لکه ماشومان چې د غوړیدلو ګلانو له سرونو د زېړو پتنګانو سیل پسې واخلي او یوه د نیلي جامو پېغله یې د کړکۍ له نرۍ پردې ننداره کوي.

په خیالونو کې مې د تصویرونو په البومونو خاورې پنډې شوې وې خو یوازې یو تصویر چې ما به تل ورته کتل همداسې تازه پاتې و، ان مروړل شوی هم نه و، هسې هم د خیال کمال همدا وي چې تصویرونه نه مروړي.

زه له ظاهري دنیا دومره لېرې شوی وم چې که چا به راسره جګړه کوله نو چوپ به وم، بیا به ولاړم، ځانته به کېناستم او په خیال کې به مې له هغه شخص سره جګړه وکړه، دومره خبرې او ملامتیا به مې پرې وویله چې ایله به مې زړه سوړ شو، وښکي به مې وغوړېدل او د بریا احساس به مې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهيدلې هوسۍ، داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادی یې ویستلی وم.

په کوچنيوالي کې مې يوه لنډۍ اوريدلې وه چې د وروستنی مسرې وروستی برخه يې داسې ده: سودايي به شې مېنه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا يې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودايي په مانا پوهيدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودايي شوی یم.

*****

هر کال به چې څومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړيدلې تر هغې زيات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مريدی کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۳۷:۱۰دقيقو له لمر او د اوړي د مازديګر د شپېړو بجو له لمر څخه هم زيات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مښن شفق هم نېږدې نه راتللو. هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېښلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پيغلو يوې بلې ته ويل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپين ږيرو ويل: د ده زېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه يې لمنځونه نيولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په انديښنه لاس تر زنې شوه، يو چا ورته وويل چې د اندرابۍ په کوڅه کې يو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا يې هلته بوتلم، د پاړوګر يوه سترګه تکه سپينه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختين او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس يې په رپونو د چمبو غونډې شيان اېښي وو، د نصواري جامو يوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼی يې په پوزه راکش کړ ويې ويل: په دې کې يې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوايستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو يې لږ څه راواخيستل. نکلي کاسه يې زما سپېړمو ته نېږدې ونيوله او واښه يې پکې تاو راتاو کړل. د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وايسېدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتېدلي وو. هلته هر څه بدرنګ وو خو يوازې دوه شيان ښايسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ويل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سيند تر څنګ چې يوازې د يوې ويالې اوبه پکې بهېدلې او شاخوا يې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې. د هغې تر څنګ د نيلي زيارت مخې ته په شمار لس يوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې يې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې يې سلايي دومره کش کړي وو چې تر کونجونو يې د رانجو لکۍ وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا ديخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غوندې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلينډر يې وويل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراريان دي چې په چاقوګانو يې خلک په پسته خېټه کې وهلي دي او په توپانچو يې خلک ويشتلي دي نو ځکه خو اوس د سپاهيانو له ويرې لاندې نشي راښکته کېدلی. له ګونګټ څخه يوه ښکته کېدونکي سړي ويل: د سپاهيانو په پښو کې دمه نشته. دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلۍ يې تل سرې وې.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تېلو په ډکه کاسه کې خوځېدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و. دارو بې اثره شوي وو او د طبيبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې. له هغې وروسته به هر طبيب خپله خوله او پوزه پټول ځکه چې خلکو ته يې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهیدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې بنادی یې ویستلی وم.

په کوچنیوالي کې مې یوه لنډۍ اوریدلې وه چې د وروستۍ مسرې وروستۍ برخه یې داسې ده: سودایي به شې مئینه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا یې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودایي په مانا پوهیدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودایي شوی یم.

*****

هر کال به چې خومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړېدلې تر هغې زیات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مریدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۱۰:۳۷دقیقو له لمر او د اوړي د مازدیګر د شېړو بجو له لمر څخه هم زیات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئېن شفق هم نېږدې نه راتللو.

هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېښبلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پېغلو یوې بلې ته ویل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپین ږیرو ویل: د ده زېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه یې لمنځونه نیولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، یو چا ورته وویل چې د اندرابۍ په کوځه کې یو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا یې هلته بوتلم، د پاړوګر یوه سترګه تکه سپینه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختین او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس یې په رېونو د چمبو غونډې شیان ایښي وو، د نصواري جامو یوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼي یې په پوزه راکش کړ ویې ویل: په دې کې یې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوایستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو یې لږ څه راواخیستل، نکلي کاسه یې زما سپېړمو ته نېږدې ونیوله او واښه یې پکې تاو راتاو کړل، د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو. بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وایسیدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتیدلي وو. هلته هر څه بدرنګ وو خو یوازې دوه شیان ښایسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ویل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سیند تر څنګ چې یوازې د یوې ویالې اوبه پکې بهیدلې او شاخوا یې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې. د هغې تر څنګ د نیلي زیارت مخې ته په شمار لس یوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې یې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې یې سلایي دومره کش کړې وو چې تر کونجونو یې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا دیخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غونډې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلینډر یې وویل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراریان دي چې په چاقوګانو یې خلک په پسته خیټه کې وهلي دي او په توپانچو یې خلک ویشتلي دي نو ځکه خو اوس د سپاهیانو له ویرې لاندې نشي راښکته کېدلی. له ګونګټ څخه یوه ښکته کیدونکي سړي ویل: د سپاهیانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی. د ټوپکو تورې شپیلی یې تل سړې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تیلو په ډکه کاسه کې خوځیدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و. دارو بې اثره شوي وو او د طبیبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې. له هغې وروسته به هر طبیب خپله خوله او پوزه پټول ځکه چې خلکو ته یې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خلک لا هم ساده ګان وو او د ډاکټرانو پر هغو کاغذونو یې باور کاوه چې د خپلې بې وسی اظهار به یې په خو کرښو کې د دوه درې پاکټه ګولیو او یو شربت په لیکلو کولو، خو زه اوس هوښیار شوی وم، زه په رموزو پوهېدلم او زما د باطن سترګې خلاصې شوې وې، زما ظاهري دوکه کیدونکی نظر چې پر زېړ ښایست دوکه شوی و، د ترهیدلې هوسی په ښکرو کې له نظره پناه شوی و، زه نور نه دوکه کېدلم نو ځکه خو طبیبانو هم نشول کولی چې ما دوکه کړي.

زه پوهېدلم چې زما زېړی نه و، خو نه مې شول کولی مور ته مې داسې ووایم، ځکه که هغه زما په اصلي راز خبره شوې وای نو ښایي زړه یې دریدلی وای او که د هغې زړه دریدلی وای نو هماغه دم به زه هم نسکور شوی او دم ختلی وای، ځکه چې هغه مهال به هم کړکی تشه وای او هم به د هغې د زړه سترګې پټې شوې وای، ان دومره څوک به هم نه وای چې زما له تندي د مینې توده مچکه واخلي، په سر لاس راته تېر کړي او ووایي: په خدای مې سپارلی یې.

په هغو ورځو کې د خیالاتو دومره زوررور هجوم راباندې راغلی و لکه په سپرلي کې د شنو کوترو سیلونه، خو کوم ښکاري نه و چې د ټوپک ډزې یې پرې کړې وای.

پخوا چې زه په کلي کې وم نو کله به چې د ژمي سړو شپو وروستی سلګی وهلې او دښتو به د سپرلي ګلونه زېږول ناڅاپه به د غرونو په سرونو داسې واورې وشوې لکه کوم ماته خوړلی لښکر چې خپل وروستی څواک راټول کړي او په پوره زور د شپې پرمهال وروستی شواخون راوړي، دې ناڅاپي حملې به د غره شنې کوترې کلیو او د غنمو پټیو ته راماتې کړې، د سپرلي یخو ځاځکو به د ځمکې تمر نمجن کړی و چې شنې کوترې به پرې ښکته کېدلې او پورته کېدلې، د کلیوالو دوه نلیزو چره دارو ټوپکو به وار په وار خولې اسمانونو ته پورته کولې او تنګ خړپ به بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل و. خلکو به ویل چې د شنو کوترو په سیلونو کې پېریان هم سمې ته راښکته کیږي نو ځکه خو به د چره دارو په ډزو یو نیم پیری هم لګېدلو.
یا هم زما د خیالاتو شور او هجوم داسې و لکه د سمندر پر غاړه د ګړنګ په تیاره غار باندې چې ماښام مهال د ماښام ځکالي بیروبار جوړ کړي چې ان د سرې سترګې ورسره تورې شي، د خیالونو دا اوږده لړۍ راته بې مانا ښکاربدله داسې لکه د ګډوډو خوبونو بې مانا لړۍ، هغه وخت زه نه پوهېدلم چې ممکنه ده د خیالاتو په دې توپان کې الماسک هم وي، هغه وخت به مې زیاتره د سترګو کونجونو اوښکې کولې او د سوي احساس به یې کاوه، نه مې شول کولی چې چا ته نبغ وګورم، هسې خو هم ما خپل ظاهري لید له لاسه ورکړی و خو غوښتل مې چې سترګې مې سرې شي، غوښتل مې هغه همت پیدا کړم چې که کلې ته ولاړ شم نو خپلې ترهیدلې هوسۍ ته د لمر خاته له نفل ځخه د سلام ګرځولو پر مهال یو ځل بیا هم وګورم خو ایا دا کار ما کولی شو؟ ایا دا زما له وسه پوره و؟ هغه وخت زه ډېر ځواکمن وم چې ما به هر سهار کولی شول هغې ته وګورم خو اوس به مې بانه تل درانه وو، ما غوښتل چې په ساړه ژمي کې سترګو ته سرې اوبه واچوم، خو ناڅاپه به ظالم نا اشنا مخاطب حاضر شو او ویه یې ویل: داسې مه کوه! هسې نه سترګې دې دومره یخې شي چې د یخ ګاټې ترې جوړ شي. سپین او تور یې سره ګډ شي او کاږه واږه ترکونه پکې وشي. ایا دا ممکنه وه چې له سترګو دې د کنګل ګاټې جوړ شي؟ ما لیدلي وو چې کله به مو په کلي کې د لوی اختر لپاره له کلیوالو سره په شریکه غويي واخیستلو او قرباني به شو نو سر به یې په غټ دېګ کې په اور باندې شو خو چې کله به پوخ شو د غويي سترګې به لا هم رډې رډې ختلې. یوازې به یې پر مخ یوه خړه پرده راغلې وه، خو زه پوهیدم چې زما او د غويي سترګې توپیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو اوس هم فکر وکړم چې کېدای شي زموږ د ژوند پېښې او يادونه په دښته کې د اوښانو د ورک کاروان په څېر په نامالوم لوري روان وي، ما ته خو دا سوچ راځي، لکه څنګه چې هغه پېښې لا هم زما په خيال کې ژوندۍ دي نو کېدای شي د اسمان په نامالومو منزلونو کې هم همداسې ژوندۍ وي او زما مساپره اروا هماغسې درد ګالي. ښايي موږ هم د شعرونو غونډې وو چې خپل غمونه مو تل په سر وي او هيڅکله يې هم له سره نه غورځوو خو توپير يې بوازې دومره دی چې موږ د هماغې شپې سره د تل لپاره د اسمان د نامالومو منزلونو په لوري روانيږو. ما فکر کاوه چې زموږ پرون په پرون کې لا هم نن دی، لا يې هم هره شپېه پر خپل ځای ولاړه ده داسې لکه چې نه پناه کېدونکې وي خو يوازې د اسمان نامالوم منزلونه يې زموږ له سترګو پناه کوي.

هغه ورځ لا هم شته چې د غره د ډډې د دېوال په ښکتني ډډ کې غځېدلې سړک باندې د ګونګټ غونډې موټر روان و، موږ يې په خپله خېټه کې د څه وخت لپاره ساتلي وو او غوښتل يې چې له يوه منزل مزل وروسته مو بېرته له خېټې راوباسي، دا بدرنګ ګونګټان تل غواړي د يونس عليه السلام د کب په څېر پېښې وکړي، دوی او له ريا ډک هغه زاهدان کټ مټ سره ورته دي چې د نبيانو غونډې د پرهېزګارۍ پېښې کوي، خلک هم ورباندې تېروتلي دي او هغوی چې ربښتيا هم د زهد او تقوا خاوندان دي د دوی په تورو سيورو کې د خلکو له ناپوهه سترګو پناه دي. زه ان هغه وخت پوهېدلم چې د رياکارو زاهدانو خويونه هم خراب دي. خو زما مور هم فکر کاوه چې دوی د پرېښتو په څېر دي او څکه د پرېښتو په څېر اسمان ته نه الوځي چې غواړي د خدای د مخلوق خدمت وکړي.

هغه ورځ چې موږ د ګونګټ له خېټې رابهر شوو نو د سرپټو زړو کوڅو له منځه تېر شوو، د لرګي خړې دروازې ته ودرېدلو. لړزانده لاس مې وړاندې کړ، په دروازه راځړېدلې زنځير مې ونيولو او درې ځلور ځلې مې وشرنګاوه، کوچنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم چې نیلي خولۍ یې په سر وه راووت، سترګې یې راپورته او خوله یې جینګه کړه، زه او مور مې دواړه په وره دننه شوو، د سرو خښتو کوټو ته لا پلستر نه و ورکړل شوی خو چې کله یې دالان ته ننوتلو نو پر پلستر سربېره یې زېړچک رنګ هم ورکړی و، ماشوم یوې کوټې ته بوتلو، په سره قالینه سرې توشکې چاپېره هوارې وې، یو دنګ سړی چې اوږده تکه سپینه ږیره یې وه او سپین پټکی یې په سر کړی و ناست و او تسبې یې اړولې.

زما د مور هیله منو سترګو پوه کړی و چې مور څه غواړو، زه پوهېدلم چې دا سړی د پرېښتې غوندې پرهېزګار نه دی، ما یې هغه کرغېړن تور سیوری لیدلو چې له ما سره د لیونۍ مینې له امله مې د مور له سترګو پناه و، سړي قلم راواخیست او د ډاکټرانو په خبر یې د خپلې بې وسۍ اقرار پرې لیکلو، خو توپیر یې یوازې دومره و چې څو پاکټه ګولۍ یې نه راکولې، بلکه یوازې یې کاغذ تاو راتاو کړ او ویې ویل: دا تاوېذ په اوو شنو جامو کې تاو کړئ، د څرمنې پوښ ته یې واچوئ او د دې هلک په ښي مټ یې راوځړوئ!

د مور په سترګو کې مې د هغې له زړه راټوکېدلی د هیله منو غوټیو انځور د هغې په اوبلنو سترګو کې ولیدلو، هغه وخت په هغه تصویر کې دومره ډوب شوم چې ما دا هم ونه لیدل چې هغې ریاکار او د دنیا د مال بندي ملا ته یې څه دباندې پنځه زره د افغانیو سره نوټونه مخې ته کېښودل. ښه وه چې هغه انځور مې په تصور کې نه و پاتې کنه د هغه بدرنګ سیوري د خاوند مکارې موسکا به مې د ذهن د تابلوګانو نندارتون بدرنګه کړی وای.

اوس نو راته بل بار هم زیات شوی و؛ د ګډوډو خیالونو، پرېشانه فکرونو او دلي غمونو تر څنګ ضرور وه چې په اوو شنو جامو او د څرمنې په پوښ کې تاو شوی تاوېذ هم پر مټ وګرځوم.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک وايي چې ليونيان بې درده او بې درکه دي، دوی ځانونه هوښياران بولي خو له دې نه دي خبر چې ليونيان له ډېر هوښيارۍ ليوني شوي دي، البته يو شرط شته؛ هغه دا چې که هوښيارتيا د زړه د سترګو له خلاصيدلو سره مله وي او يا هم له دې سره مله وي چې دنيا له نورو ځخه په ځرګند توپير وليدلی شي. زه په رښتيا هم ليونی شوی وم ځکه چې ليوني ته مې هوښيار ويل او بله دا چې که ليونی هوښيار شي او زه ليونی نو زه هم هوښيار شوم او ځوک چې ځان هوښيار بولي نو هغه هم ليونی شو. دا خبره به زموږ د کلي په جوماتک کې هغه مهال سپينږيرو کوله چې روژه به په ژمي کې راتله او ټول کليوال به د جومات له ګردې بخارۍ راتاو وو. زما تره به ما ته ويل چې دا بخاري له تا ځخه مشره ده نو ځکه خو به زنګونه هم پرې نښتي وو. زما سره پوښتنه پيدا شوې وه چې زنګ ولې په اوسپنه پورې نښلي خو چې کله په ښوونځي کې وم نو يوه ورځ زموږ د ساينس ښوونکي وويل: اوسپنه هغه وخت زنګ نيسي چې لمده شي. دغې خبرې د دې پر ځای چې ډاډ راکړي لا يې هم حيران کړم ځکه اوبه هم کولی شي چې يو ځيز خيرن کړي! آه ځومره دوه مخې دنيا ده، موږ چې خيرن شو نو په اوبو ځانونه مينځو چې پاک شو خو چې پاکې اوسپنې ته اوبه ورسيږي نو زنګ ونيسي او خيرنه شي؟

دنيا ټوله له داسې معماوو ډکه وه خو چې کله زما د ظاهر سترګې د ترهيدلی هوسی د زيړ حسن شغلو ړندې کړې او د زړه سترګې مې ورو ورو خلاصې شوې نو دا معماوې لا هم راته ډېرې شوې، ځکه چې ما دنيا د خلکو په سترګو نه ليدله، ما هغه څه ليدل چې خلکو نه ليدل او ما هغه څه نه ليدل چې خلکو ليدل! خو هغه وخت هم زه ليونی وم ځکه ما له خلکو ګيله کوله چې ولې زما پر خوږو او دردونو نه دي خبر؟ ولې ما ته ډاډينه نه راکوي؟ ولې زما په غم کې ځانونه نه شريکوي؟ يوازې يو ځوک وو چې زما د درد احساس يې کولی شو. هغه هم زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور وه خو ما غوښتل چې ټول خلک دې زما د مور غوندې ما ته ډاډېنه راکړي، هغه وخت زما خويونه رښتيا هم ماشومانو ته ورته شوي وو، زه ښه پوهېدلم چې د بازار دخلکو خويونه هم خراب شوي دي، خو بيا مې هم غوښتل چې ما ته مينه راکړي او دا په رښتيا هم څرگند ليونتوب و، د ښار د خلکو زړونه پر هغه بوډۍ هم نه سوځېدل چې د کابل ښار په ده افغانانو کې به د زېرزمينيو په زينه کې ناسته وه، مخې ته به يې خولۍ غوړولې وه او له ښاريانو يې غوښتل چې په خولۍ کې يې د وچې ډوډۍ اخيستلو لپاره د افغانيو نوټونه واچوي، هغه وخت به چې دا بوډۍ ما ليدله نو فکر به مې کاوه چې زما نيا په داسې له بې وسۍ او بېوزلۍ څخه ډک حالت کې ناسته ده، که زما د نيا ويښتان مو يو څه جږ کړي واى او جامې يې خيرنې شوې واى نو د هماغې بوډۍ د خور په څېر به ښکارېدلې واى، ان زموږ د گاونډۍ نيلي سترگې نجلۍ نيا هم همداسې ښکارېدله او زموږ بلاک ته د مخامخ خيرنو لاسونو والا دوکاندار نيا هم همداسې وه، ښايي هغه وخت زما عواطفو دومره طغيان کړى و چې د نړۍ ټولې بوډۍ د زېرزمينيو پر زينو د ناستې بوډۍ غوندې راته ښکارېدلې. ما فکر کاوه چې د ټولو ښاريانو عواطفو په ما کې حلول کړى دى او دوى ټول ترې بې برخې شوي دي، ما فکر کاوه چې د ټولو زړونو نرموالى زما زړه ته راگډ شوى دى او د نورو زړونه کلک شوي دي، داسې لکه د ختو نانځکې چې وچې کلکې شي، لکه څرنگه چې د ختو نانځکې بدرنگې وي او سپېرې خاورې يې له مخونو باديږي همداسې د ښاريانو زړونه هم سپېره وو او له مخونو يې خاورې باديدلې، دومره سپېره چې ان د زېرزمينيو د زينو پر سر له ناستې سپين سرې ښځه چې خولۍ يې د دوى په پښو کې غوړولې وه هسک سرونه تېريدل، ښايي د دوى په سرونو کې د کومې لويې فتحې نشه گرځېدله خو ما ليدل چې دوى ټولو ماته خوړلې وه، دوى سخته ماته خوړلې وه او د ژوند په سرگردان ډگر کې يې د عاطفې له سپرو په نامالوم لوري لالهانده

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې وهلې نو څکه خو دوی نه هغه بوډۍ ليدله، نه يې د هغې څولی او نه يې هم زما احساسات او عواطف درک کولی شول، دوی زما د غټې سترګې هوسی سره يو شباهت درلود؛ هغه دا چې دوی هم په نامالوم لوري منډې وهلې او هغې هم، خو توپير يې دا و چې سپين سرې سوالګرې له دوی څخه کرکه کوله. له دوی څخه يې ګيله کېدله او د هر يوه پر تېرېدلو يې د زړه نازک محل داسې ورانېدلو لکه زلزله چې د نړۍ هسکې ماڼۍ ورانې کړي خو ما له خپلې هوسی سره مينه کړې وه او د هغې هر ياد زما د ژوند ستنې لړزولې وې، د هغې د عشق بوټي زما د زړه وينې غوښتلې او ما په همدې وينو ودان ساتلی و. د سپين سرې بوډۍ د نهيلۍ تصوير به ما د زرنګار په پارک کې د ودان جومات له تصوير سره يو ځای د خپل شعور ژورو ته ليږلو، زه او بوډۍ سوالګره ډېر سره ورته وو، د هغې غرور لوټل شوی و او زما هوښ! د هغې له شرمېدونکو کتلو سره د څو افغانيو د غوښتنې غږ به په ورځ کې څو ځله د جومات له اذان سره يو ځای د اسمانونو په لور پورته کېدلو، زه وېرېدلم چې خدای به دا غږ واوري، دنيا به په بل مخ واړوي او هر څه به نسکور کړي! خو داسې نه وه خدای نه د ښاريانو په څېر و، نه د موټروانانو او نه هم د دوکاندارانو... ان د کليوالو په څېر هم نه و، خدای يو بېل ذات و، زه پوهېدلم چې دا غږ يې اورېدلو، د هغه د عرش ستنې يې لړزولې او کولی يې شول چې د غضب سمندر يې په خوښ راشي خو د خپلو بې پروا، مغرورو او خرابو خويونو خاوندانو بنده ګانو پر حال يې رحم کاوه، دا رښتيا هم خدايي حوصله وه!

ضرور خدای د دوی ماته خوړلی حال ليدلو چې د ژوند پر ډګر د سپېڅلو عواطفو د لښکرو څخه په هره خوا تښتېدل او د دوی په حال يې رحم کړی و.

خو زما حال له ټولې دنيا سره توپير درلود، دې حالت لا درد راکاوه، کله به مې چې په هېنداره کې ځان ته وکتل نو رنګ مې له زېړېدلو د توريدلو په لور روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

و او د سترگو کونجونه مې گونځې شوي وو، زه پوهیدلی وم چې په کمو ورځو کې د کلونو مزل کوم او د کلیوالو ښځو له حساب سره مې اختلاف کړی دی، د دوی په حساب زه د دنیا د نورو وگړو غوندې وم خو زما د سترگو کونجونو ښودله چې د دوی حساب غلط دی، ما له دنیا څخه دومره بغاوت کړی و چې د حساب علم مې پوره غلط ورته ثابت کړی و! اوس نو اړتیا وه چې زما لپاره د میاشتو او کلونو بېل حساب کتاب رامنځته شي، خو هیڅوک تر اوسه په دې نه وو پوهیدلي، ما هم نه غوښتل چې څوک پرې پوه شي ځکه فلسفیان خو تر اوسه د طبیعت په رازونو کې د کوچنیو معماوو حل ته نه وو رسېدلي نو بیا به یې زما دې بغاوت ته څرنگه د حل لاره پیدا کولی؟ ځکه خو یې ما د ځان لپاره د حل لنډه لاره پیدا کړې وه هغه دا چې کله به د هندارې تر مخ تېریدلم نو مخ به مې بل لوري ته اړولو او کوښښ مې کاوه چې ځان د دنیا د نورو خلکو په حساب محاسبه کړم، خو دا ښکاره بې انصافي وه، ډېره لویه بې انصافي. ما ته د زېړ حسن غټې سترگې هوسی څه څه نه وو راپېښ کړي؟ پر ما ډېره لویه کانه شوې وه، داسې کانه چې مرگ یې پر وړاندې ډېر کوچنی و، ما به په ځینو فلمونو کې لیدل چې د فلم د نجلۍ او یا هلک زړه ته به غم ورسېدلو نو له ژوندە به زړه توری شو، په پای کې به یې لنډه فیصله وکړه؛ له ژوند سره دښمني او خپل ژوند ته خاتمه ورکول! ما ته د هغوی په دغه ډرامه خندا راتله، کله کله خو به مې د خندا غږ پورته شو، دومره به پورته شو چې د خاموشي شپې د چوپتیا گوهر به یې دړې وړې کړ او زما د کوټې د کړکۍ هاخوا ته ویده روږدې پېشو به له خوبه راویښه شوه او په تیاره کې به یې په شنو ځلیدونکو سترگو زما په لوري کتل. ما مرگ له دې ډېر ښکته بللو چې زما د معما حل دې شي، مرگ داسې پدیده نه وه چې ما وژغورلی شي، زه اوس په یوه بې پایه سمندر کې لالهانده وم او لاس پښې مې وهل خو زه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدلم چې زما سیک به له ما سره ترڅو ملګرتیا وکړي او زه په دې هم نه پوهېدلم چې دا بې سره او بې پایه سمندر کوم ساحل هم لري او کنه؟
هغه وخت به ما ته د خوږې مور هغه سبقونه رایادیدل چې په ماشومتوب کې یې راته ویلي وو، د دې هره خبره یو سبق و چې ما اوریدلي وو، د هېرې شراب مې ورکړي وو او د تحت الشعور په تیارو خاګانو کې مې اچولي وو.
زه له کوچنیتوبه همداسې یم، هوایي!
زما د دردونو زلزلو د تحت الشعور د خاګانو کمرونه نړولي وو او له شوره یې د هغو ویدو سبقونو څخه د یوه یوه نښه تښتیدله او د اوربلکو په څېر مې د تصور پر تیاره افق خلېدل او هغه تابلوګانې یې انځورولې چې د وخت په ششنیدونکو آسونو سپرو څواکونو یې ریښتیني تجسمونه لوټلي وو، او ښایي د کایناتو په دښته کې یې په نامالومو منزلونو کې پراوونه اچول.
کله چې زما رنګ د زېړ حسن په لمبو تور اوښتی او وریتیدلو نو د مور هغه راکړی سبق مې یاد شو چې یو ماښام یې راته پر لویدیځ افق دوه ستوري ښودلي وو او ویل یې چې دا لیلا او مجنون دي، دوی سپېڅلې مینه کړې وه او خدای ترې دوه روښانه ستوري جوړ کړل!
خو کله چې ښوونځي ته ولاړم نو ښوونکي وویل چې ستوري او سپوږمۍ په فضا کې لالهانده دي او د یوه نامالوم منزل په لوري روان دي!
دې سبقونو زه اوس په دې باوري کړی وم چې هغه ستوري په رښتیا هم لیلا او مجنون دي او فضا هم هغه بې سره او بې پایه سمندر دی چې زه پکې سرګردانه لاس او پښې وهم، ښایي زه هم د غټ سترګې هوسی سپېڅلی عاشق وم او خدای راڅخه د اسمان ستوری جوړ کړی وي، زه اوس پوهېدلم چې د ستورو ژوند څومره له لالهاندی او دردونو ډک دی، آه! په ټولو کایناتو کې هیڅ ارام نه و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه مهال د سکون په لټه کې وم، د داسې سکون په لټه کې چې هر ډول شور خاموش کړي، ځکه خو مې اړتیا درلوده چې ویې لټوم خو ښایي زه تر اوسه هغې درجې ته نه وم رسېدلی، که هغه وخت له کوم صوفي سره مخ شوی وای نو ممکنه ده د سکون لاره یې راته ښودلې وای خو چې زه اوس پرتلنه کوم نو د مولوي د سماع ډګر زما د عواطفو د ډګر په منځ کې داسې ښکارېدلو لکه زما د زېړ حسن غټې سترګې هوسی پر مخ د رنجو خال، له همدې امله خو مې هغه مهال د فزیکدانانو دا نظریه منلې وه چې ویل یې ادیان دروغجن دي او په خپلو خوږو خبرو خلک تېرباسي ځکه چې د مادې د ظاهري ځانګړنو له مخې دا نه ده ممکنه چې سمندر دې په پیاله کې ځای کړل شي. دا څومره لوی ثبوت و، ما غوښتل چې پخپله کوټه کې د انشتاین ببرسری انځور وځړوم، خو ما داسې ونه کړل ځکه زما لپاره ښایې د انشتاین انځور کوم مفهوم نه درلود. خو یوازې یو انځور و چې زما لپاره یې ډېره ژوره مانا درلودله او د ژوند د کوټې پر ټولو دېوالونو مې راځړېدلو. یا مې هم شاید ځکه د انشتاین انځور د کوټې پر دېوال نه و ځړولی چې د ملا صاحب هغې خبرې وېرولی وم چې ویل یې د تصویرونو ویستل ناروا دي او دوزخ ته د تللو سبب کېدلی شي، ده ویل چې د دوزخ اور له نورو ټولو اورونو ډېر تاوجن دی، ما چې د خپل زړه له اخیستي اوره دومره کړاو ګاللی و نو څنګه مې کولی شول چې له دې هم سخت اور ته زړه ښه کړم، هغه هم د یوه ببر سري بوډا د تصویر لپاره چې په غټو بریتونو کې یې پاسنی شونډه نه ښکارېدله. ما هغه وخت هم خپل مذهب ساتلی و او له سجدو مې هماغسې خوند اخیست لکه څرنګه چې په کلي کې و.

*****

هغه مهال چې په کلي کې وم او سهار مهال به مې د نفل څخه په سلام اړولو هغه لیدله نو د خوندونو بازار به ولګیدلو او دومره ارزاني به یې وه چې د ټولې دنیا خوندونه به ما د سترګو د دوو سکو په دیدن واخیستل، په هغو ورځو کې ما هم د زهد په لور مخه کړې وه او له ملایکو سره مې پخه ملګرتیا وه تر دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅکله هم د سجدو پوروړی نه وم او د دومره سجدو خاوند وم چې احساسوله
مې په جنتونو کې مې لويه پاچاهي ده.
فکر کوم د ماشومتوب پاچاهي به هم د جنتونو د پاچاهی به شان وي، آه
ماشومتوب، د ماشومتوب ملګرتيا څومره سپېڅلې وي، زما هغه وختونه هم
ياديږي چې زه به غټ سترګې هوسی ته مخامخ ناست وم، هغې به خوږې کيسې
کولې او زه به ورته غوږ وم، په ماشومتوب کې به يې ډېرې کيسې کولې خو چې
کله پېغلوټې شوه او د حيا څادر يې په سر خور شو نو بيا به يې ما يوازې د سهار
نفل ليدلو او د هغې د خوږو کيسو شکرې به ډېرې په ندرت وريدلې. هغه وخت
زما زړه داسې و لکه د للمې خمکه چې د عشق سپيلني پکې له تندې وچ شوي
او زېږ اوښتي وي خو کله به چې د هغې خوږې شونډې ورپيدې او د تاندو مريو
تارونه به يې وخوځيدل نو زما د سينې اسمان به کړهار ګډ کړ او د خوندونو تونډ
باران به ووريدلو چې د خواږه احساس باد به زما د زړه د للمې په تتر کې نوي
تپونه جوړ کړل او د عشق نورو تنکيو سپيلنيو به سرونه راهسک کړل...
په هغه کال بيا هم په کابل کې د غره د ډډې د دېوال سر واورې سپين کړی و خو
تور ډډونه يې لا هم په دې اند وو چې د دنيا په دې بدلبدونکي ماحول کې به لا
هم وچليږي او د توپانونو پر وړاندې به دنګ ودريږي خو دا دېوال هم د زمانې
د ظاهر بينی سره ظاهر بين شوی و، څکه چې اوس د توپانونو لوری بدل شوی
و او داسې توپانونه راتلل چې که دېوالونه تر اسمانه هم دنګ شوي وای بيا بې
هم مخه نشوه نيولی، واورې هم غوښتل چې د غره د ډډې دېوال ته دا سبق ورزده
کړي خو دېوال خپله پخوانۍ سرکشي ساتلې وه او هغه يادونه يې لا هم په زړه
کې تازه وو چې تر شا به يې کابل شاهانو پناه اخيستله.
دا ژمی د نورو په پرتله ډېر سوړ و، خلک حيران وو او د دومره ساړه په سبب نه
پوهيدل، وهم پرستو به ويل چې دا ساړه له څان سره ښه زېري نه لري او بد خبرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې راوړي دي خو هيڅا ته هم پته نه وه چې دا بد خبرونه کوم وو، ښايي دوی ته ځکه هغه ساړه د بد زيري راوړونکی ښکارېدلو چې به خوبونو کې د تورو لوګيو بد تعبير ته قايل وو. فکر کوم دوی د اسمايي غره ته ختلي وو او د کابل ښار د کورونو له بامونو يې راوتونکي تور لوګي ليدل چې د اسمان په لور يې الوت کاوه او داسې ښکارېدله چې تا به وې تورو ښامارانو وزرونه کړي دي. زما په فکر خلکو کوښښ کاوه چې ځانونو ته د راهبانو القاب ورکړي نو ځکه خو د تورو لوګيو د تماشې لپاره د اسمايي غره ته ختل. دوی ځکه نه وژل کېدل چې په ژمي کې د اسمايي او شېر دروازې د غرونو په سرونو هغه فراري مجرمان د ډېر ساړه له امله نشول ګرځېدلی، دوی په کورونو کې ځانونه زنداني کړي وو او توپانچې يې د غره د ډډې د ختينو کورونو په لرګينو تاخچو کې ايښې وې چې هغه کال حکومت تازه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو.

حکومت هم ډېر ظاهر بين و او بايد ظاهر بين هم وای ځکه چې ولس يې هم ظاهر بين و، دوی کورونه ځکه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو چې له لېرې ښايسته ښکاره شي خو د هغو کورونو له دننه حال څخه نه وو خبر؛ دوی ته دا پته نه وه چې د ورې مياشتې په پيل کې چې کله نرۍ نرۍ باران پيل شي نو بامونه به بې وڅڅېږي.

ډېری راهبان په دې اند دي چې د باطن علم ډېر مهم دی نو ځکه خو يې د ترلاسه کولو لپاره غرونو او ځنګلونو ته ځي، دوی څومره ناپوهان دي، دوی فکر کوي چې د بصيرت علم د غرونو او ځنګلونو په وچو ډبرو او دنګو ونو کې دی، خو داسې نه ده، پرېښتې تر هر چا ښې پوهېږي چې د بصيرت علم د انسانانو په مخونو کې پروت دی نو ځکه خو تل د انسانانو پر چاپېر تاوېږي، خو د راهبانو له دې دومره ناپوهۍ سره هم د دوی دا خبره منم او سلامي ورته کوم لکه چې د هغې ژمي په يوه سړه ورځ د تور ګونګټ په خيټه کې د غټې خيټې والا ناست سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پر سړک ولاړو د ترافیکو مامورانو سلامي ووهله! دې تصویر ما ته خوند راکړی و نو ځکه خو مې هماغه وخت د تور گونگټې د بدرنگۍسره سره د تصور پر تابلو کښلی و.

عجیبه دا ده چې ما نورو ته ناپوهان ویل خو ما پخپله فکر کاوه چې زه هم ډېر ناپوه یم، زه ډېر ساده او کم عقل یم، ان کله کله به چې د خپل ځان ناپوهۍ ته غوسه شوم او د آینې له مخې به تېرېدلم نو سترگې به مې پټولې. له ځانه به مې دومره کرکه وشوه چې نه مې غوښتل خپل مخ وگورم او د سترگو کونجونو ته مې ځیر شم.

هغې لیونۍ داسې ډاکه راباندې اچولې وه چې هر څه یې راځخه لوټ کړي وو خو یوازې دوه څیزونه یې راته پرېښي وو: ساه اخیستل او بېرته ساه ویستل!

کله به د خیالونو هجوم دومره راباندې زورور شو چې تصویرونه به یې له یو بل سره وجنگېدل او ډېرې وړې به شول، ما به داسې احساس کاوه چې کوم ارزښتمن څیز مې ورک کړی دی او ناکراره به مې په لټون پیل وکړ.

زما وار دومره خطا شوی و چې په بازار کې د ټولو خلکو رنگونه راته الوتي ښکارېدل، زما سینه دومره دردېدلې وه چې کله به مې هم کوم بوډا جوالي ته وکتل نو دا مې انگیرله چې د هغه زړه هم له سلو غمونو ډک دی، چې کله به د نایي دوکان ته ولاړم او ویښتان به یې راته جوړول نو داسې مې انگېرله چې زما ویښتان یې نور هم راته خراب کړل، زه په دې اند وم چې نه هم کوم نایي راته سم ویښتان جوړولی شي او نه هم کوم خیاط راته سمې جامې گنډلی شي. زه نه پوهېدلم چې د لیونتوب تر وروستي حده رسېدلی وم او که د بصیرت پر وروستي حد مې پړاو اچولی و!

زه نه پوهېدلم ځکه چې زه رښتیا هم ناپوهه وم.

زه پوهېدم چې زه ښه لیکل نشم کولی او نه هم ښه شاعر یم، زما احساس دردېدلی و، هغې زلزلې چې زما د ژوند له خوندونو ډک ښار یې ولړزاوه زما د کلماتو زرینې مانۍ یې هم ونړولې ځکه خو اوس زما قلم په دې مانیو کې د کلماتو په لټون و او هره کلمه به یې چې پیدا کړه نو د نیلي غمي په څېر یې په خپله ځولۍ کې اچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نور نو د ایرو هغه بت ته ورته وم چې د نري شمال يوه څپه يې له ځانه سره وړلی شي، دومره بې سبکه شوی وم چې که پورته به شوم نو ښنې مې رېږدېدلې، هره شپه به مې باڼه يو له بله مرور وو، د شپې په چوپتيا کې به مې يوازې دوه شيان اوريدل: د سپو غپا او د دېوالي ساعت ټک ټک!

هغه مياشت چې په باغونو کې تازه د گلونو غوټۍ گل کېدلې او د کابل واورې ويلې شوې وې، مور مې په سر کې په گڼ گڼلي پنځه سپين ويښتان پيدا کړل، په دې ورځ په ټک پوهه شوه چې نور هر څه تر وروستي حده رسېدلي دي، هغې هم بايد خپله وروستۍ فيصله کړې وای، نور نو زما د زړه په راز هم خبره شوې وه او په دې پوهيدلې وه چې له غټ سترگې هوسۍ سره زما د ژوند تړون ناممکن دی څکه چېرته سارايي هوسۍ او چېرته د کلي ليونی!

په بل سهار بيا د کلي په لور روان شوو، دا ځل نه په غرونو کې پخوانی خوند و، نه د سړک په رالنډيدلو او شاته تښتيدلو کې او نه هم په درو کې د زېړو گلانو. ما ته دا ټول دريدلي ښکارېدل، زما مور هغه ورځ د عيسی عليه السلام د مور مريم په څېر ښکارېدله څکه چې تر خولې يې يو توری هم نه وتلو او ما فکر کاوه چې د خدای په امر يې د چوپتيا روژه نيولې ده، خو زه څکه مسيح ته نه وم ورته چې زما شونډې هم گنډلې وې، ان د ټکسي د موټړوان او سپرليو تر خولو هم سوڼ نه ختلو. خو ما يو ښايسته تصوير بيا ليدلی و او زما د تصور بوډا انځورگر په خپلو لړزيدلو لاسونو د حافظې پر تابلو ترسيماوه، هر سپين وری يې په ډېر پام پورته غره ته په ختلې نرۍ لاره د ختلو په حال کې انځور کړی و.

مور مې بيا هم زموږ له کلي په خوړ پورې د سپينې ږيرې خاوند تاويذگر ته له خپلې سهيلې سره ورغلې وه، هغې يو ځل بيا هم ورته د خپلې بې وسۍ خط ورکړی و خو دا ځل يې داسې ورته ويلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا تاویذ به په اوو سرو جامو کې وګنډې، د څرمنې په پوښ کې به یې بند کړې او په هدیره کې به یې د دوو پخوانیو قبرونو تر منځ ښخ کړې.
کله چې د مازدیګر لمر له ښېترو او څېړیو د دنګ غره تر شا غرغره کېدلو، مور مې پر چاقو د دوو زړو قبرونو تر منځ کوچنی قبر کیندلو او کوچنی تاویذ یې پکې دفن کاوه...
خو زه پوهېدلم چې که کلونه وروسته د تاریخي اثارو کوم څېړونکی دا ځای وکیندي نو د دوو تنو د هډوکو ترمنځ به هماغه تاویذ پیدا کړي او دا جمله به پکې ولولي: د سارایي هوسی له ښکرو د کلي د لیوني زړه بېرته رواړئ!
زه پوهېدلم؛ هغې تاویذګر چې زما مور بیا هم د پرېښتې ګومان وربانديې کړی و شیطانانو ته یې امر کاوه چې زما زړه بېرته راوړي خو په شیطان کې دومره زور نه و چې زما شهید زړه ته ورنېږدې شي، ځکه چې خدای ورته په ګڼ ګڼلي پنځه ملایکې په پهره داري درولې وې...
بیا مې هم تل په تصور کې د هغې تصویر ته کتل او د زړه په ژبه مې د هغې نوم اخیستلو، نور نه پوهېدلم چې ولې خو د هغې تصویر ښایسته و او د هغې نوم هم ښایسته و.
هغه هوسی همداسې سارایي وه او هیڅکله هم زما نه شوه، پر ما هر څه تېر شول خو اوس هم د ژوند په مانا نه پوهېږم.
سارایي هوسی ته غاړه ورکول ښایي یوازې زما تمنا پاتې شوه...
ما دا هر څه ولیکل، خراب مې ولیکل، ښه مې ونه لیکلی شول، ځکه چې زه ناروغ یم!

پــای

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دا مهال زه چوپ وم، داسې په خیالونو
کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څیر له خپل
ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند
حقیقت پیدا کړم خو زه نه د کومې ونې
لاندې ناست وم او نه هم د کوم سیند پر غاړه
تر څو د حقیقت پرېښته راته ښکاره شي او
په یوه شپه کې هر څه راته ووايي...

Aksos

۷۰ ؋

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library